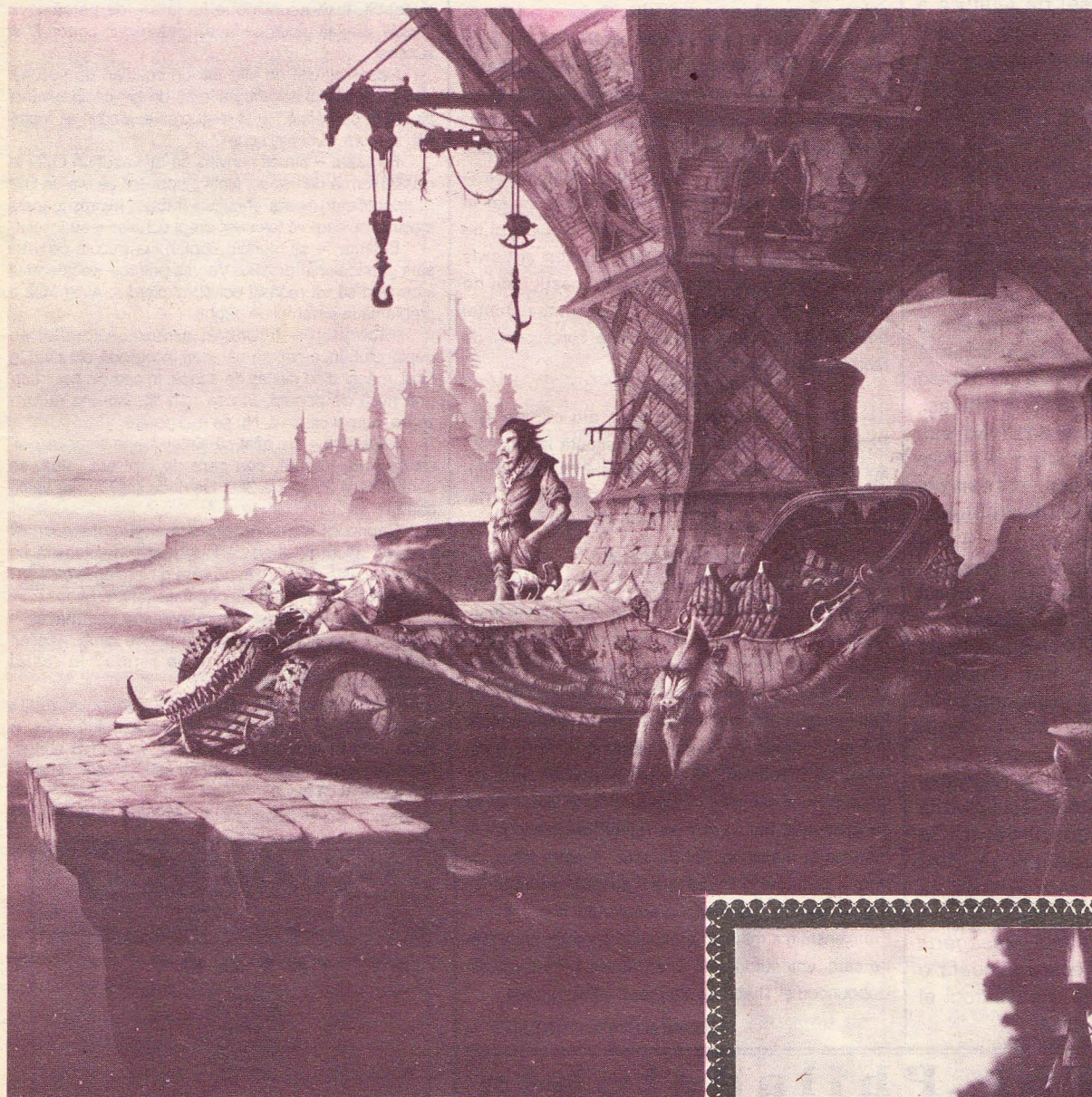

JURNALUL[®]

Nr. 48 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Rodney Matthews

Premiile salonului de BD Craiova 1993

Mega Star

Știri interne

**Ursula K.
Le GUIN**

Iulia ANANIA

**Dănuț
UNGUREANU**

Aurel GANEA

**Walter Jon
WILLIAMS**

James E. GUNN

Jurnalul SF este
înscris în
catalogul
presei la poziția
2128

Premiile Salonului B.D. Craiova 1993

Desenatorul anului: Călin Stoicănescu (Timișoara)
Cel mai bun desenator realist: Gabriel Rusu (Cluj - Napoca)
Cel mai bun desenator comic: Valentin Iordache (Orșova)
Cea mai bună bandă desenată: Mugurel

Dionisie (Iasi)
Cel mai original panou: Sorin Anghel (București)
Debut B.D. 1993: Violet Penișoară - Stegaru (Craiova)
Premiul B.D. Charleroi (Belgia): Sorin Hopârtean (Râmnicul Vilcea)
Premiul -I- Mini - Azil: Ionuț Popescu (București)
Premiul -II-: Lucian Dănilă (Tulcea)

VESTI -VESTI

În perioada 19-21 noiembrie a.c. la Iași a avut loc cu sprijinul Casei de Cultură a Studenților- Sesiunea Quasar- ce a constat într-o serie de conferințe susținute de Florin Munteanu și Aurel Ifteni, momente comemorative Dan Merișca, precum și lansarea numărului 47 al JSF; Festivalul Quasar fiind amânat pînă în luna martie, din motive financiare și climatice.

Lucrările de proză sosite pentru concursul Quasar vor intra în concursul organizat de revista "Themis -Art Magazin". Concursul are următoarele condiții- vîrsta între 16-66 ani, lucrările trebuie să conțină maxim 5 pagini dactilo și să fie însoțite de o chitanță pentru suma de 500 lei, sumă ce trebuie achitată în contul CEC nr. 451109 135-Iași, cod 6600 Fundația Themis Iași. Adresa unde sînt așteptate lucrările: OP nr. 1, CP 20 Iași, cod 6600 -pentru concursul sf, Revista Themis Art Magazin. Lucrările trebuiesc trimise pînă la data de 15 dec ac.

Tot în Iași a apărut un nou supliment săptămînal de sf - SUPER NOVA realizat de Radu Gavrilăscu și Dragoș Cojocar.

Emisiunea Quasar SF (TV IAȘI) realizată de Lucian Merișca nu mai poate fi recepționată din păcate pe postul național, dar există duminica începînd cu ora 9. Luni -22 noiembrie ac,

Bridget Wilkinson - președintele Asociației Europene de Science-Fiction, a făcut o vizită revistei *Anticipația*. Scopul venirii în România este verificarea pregătirilor *euROcon*-ului 1994 și participarea la *Sesiunea Helion 1993*

La Cluj-Napoca cotidianul *Mesagerul transilvan* găzduiește în fiecare sîmbătă o pagină de bandă desenată. Realizatorii ei sînt Gabriel Rusu și Dan Călian.

Teme și motive S.F. FLUVIUL ETERNITĂȚII

Ciclul *River World*, de Philip Jose Farmer pornește de la ideea reînvierii simultane, pe o planetă necunoscută, a tuturor celor 36 de miliarde de ființe umane care au trăit pe Pămînt din zorii preistoriei și pînă în prezent. Reînviații sînt dispersați de-a lungul unui fluviu imens, șerpuiind de-a lungul a 16 milioane de kilometri. Astfel, au ocazia de a conversa oameni celebri care au trăit în epoci diferite, punîndu-și în comun imaginația, inventivitatea și curajul pentru dezlegarea enigmei prezenței lor în acel loc. Colaborează Mark Twain și Cyrano de Bergerac, exploratorul Richard Burton și Lewis Carroll. În esență, ciclul prezintă eșecul ideii de utopie în confruntarea cu incapacitatea ființei umane de a-și depăși propriile limite, condiționate de rasism, violență și acaparare.

FOMALHAUT

Cea mai strălucitoare stea din constelația Peștelui, din emisfera australă, situată la circa 23 ani lumină de soare, mărimea stelară 1,3. Una dintre cele mai frumoase povestiri ale lui Fritz Leiber - *The Enchanted Forrest*.

FRANKENSTEIN

Medic, personaj creat de Mary Shelley, în anul 1818 și care dă numele romanului care povestește crearea unei noi ființe, un monstru, din ansamblarea unor părți anatomice de cadavre. Comișind sacrilegiul de a se crede egalul lui Dumnezeu, Frankenstein este urmărit de această creatură, care în final, îl atrage în moarte împreună cu ea. Esența filosofică a romanului a fost complet alterată de lunga pleiadă de filme cărora le-a servit drept sursă de inspirație, dar care n-au reținut decît aspectele morbide și macabre. Tot datorită acestor filme, cu timpul publicul a început să atribuie numele lui Frankenstein monstrului, nu creatorului său. Mitul lui Frankenstein a mai fost preluat de contemporani dintre care, unii autori sînt: Brian Aldiss - *Frankenstein Unbound* și Theodore Sturgeon - *Then bones*.

Mihaela și Cristian IONESCU

Horoscop

Berbec - aveți mai multe lucruri în cap și nu știți ce să faceți cu ele: axoni, hipofiza, meninge, creier mare, bulb rahidian, sinusuri... Vă dăm un sfat: creierul e bun pane.

Taur - taurul din dumneavoastră leze la suprafață săptămîna aceasta. Cu coame cu tot. Sînteți deci cam furios pe consoartă și vă recomandăm, pentru calmarea nervilor, o baie caldă. De sînge.

Gemeni - un nou hobby săptămîna aceasta: vă apucați de limbi străine. De limba unui tip din autobuz, de a unei gospodine la o coadă... chiar și de a soacrei. Riscăți să deveniți exasperant.

Rac - nu v-a plăcut niciodată superstarul în mod deosebit, însă acum noua lui față - de pernă - vă încîntă, și v-ați gîndit să faceți un fan-club horror. Mult succes!

Leu - ați citit un titlu într-un cotidian de succes: „Chiar avînd doi bolovani afirmați de gît, capul bătrînei plutea la suprafață.” - și n-ați crezut, pînă n-ați încercat. Ei, cum vă simțiți acum?

Fecioara - sînteți convinși că ați văzut un OZN în clasică formă de trabuc. Noi vă spunem că era un OZI (... identificat!) - era chiar un trabuc. Microscopul electronic care vă folosea drept ochelari v-au înșelat.

Balanța - ați muncit săptămîna trecută de v-au sărit capacele, la propriu. Vă veți petrece week-end-ul încercînd să vă regăsiți echilibrul pierdut. Aveți însă o problemă la sistemul de pîrghii.

Scorpion - îmbinînd armonios inutilul cu neplăcutul, încercați să vă uitați în oglindă din cînd în cînd, măcar cînd plecați de-acasă. În cea din hol, într-una mică de poșetă, în cea din lift, într-una retrovi-zoare, numai uitați-vă. Nu se mai poate!

Săgetător - am aflat că sînteți foarte sigur că pisi-ca de data trecută, cea care de fapt era albă, se curentase la 220 nu la 380. De unde știți? A... ați verificat! Și?

Capricorn - dumneavoastră și ștrumpf poznaș: aceeași „glumă”; el cu cadourile, dumneavoastră cu bancul acesta de groază, pe care nu înțelegeți că îl știu mai mult de trei sferturi din populația țării.

Vărsător - vecinul dumneavoastră și-a măcelărit soția și a pregăt-o în conserve pentru iarnă. Absolut delicios! Nu ne dă și noua rețetă? În restul săptămîinii numai bine.

Pești - n-ați mai văzut-o pe bunica de multă vreme. Săptămîna aceasta vă veți duce pînă la ea. A doua alee în dreapta, poziția 117, în partea stîngă. Faptul că a murit acum 11 ani nu este un real impediment; păcat că plouă.

Monica NICOLAU

VIDEOMANIA The Philadelphia Experiment

SUA 1984; regia: Stewart Raffill; scenariul: William Gray & Michael Janover cu: Michael Pare, Nancy Allen, Bobby Di Ecco.

Titlul filmului, simplu și eficient, ne duce bineînțeles cu gîndul la misteriosul experiment efectuat de marina SUA în 1943, cu scopul de a face invizibilă pentru radar o navă de război. Numai că, la scurt timp după amorsarea acțiunii, ne dăm seama de eroare, subiectul nefiind altceva decît o poveste romanțată încropită pe baza imaginației scenariștilor. Se respectă bineînțeles rețeta americană de tip „suc-

cesul cu orice preț”, adică nu lipsesc urmările spectaculoase, patetismul adolescentin, povestea de dragoste și happy-endul total. Explicînd amănunțit necunoscutele amintitului eveniment într-o manieră morală și profund sentimentală, realizatorii nu numai că nu reușesc să convingă, ba chiar, ținînd cont de importanța mizei, ratează în mare măsură subiectul. Cu alte cuvinte regretele sînt lipsite de temelie alături pentru cei care au urmărit filmul, cit și pentru cei care n-au făcut-o.

Dănuț IVĂNESCU
(va urma)

**JURNALUL®
S.F.**

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU,

Dănuț IVĂNESCU, Cristian IONESCU,

Dan POPESCU

(Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București tel.
fax . 3.12.71.35;

Ursula Kroeber Le Guin: Introducere la „Cuvîntul pentru lume e Pădure“ Despre ceea ce pavează drumul spre iad

Dinspre toate scrierile lui Freud, nimic nu-mi place mai mult ca afirmația: „Munca artistului este motivată de dorința de a obține onoruri, putere, bogății, faimă, dragostea femeilor“. Cît de reconfortantă și de completă... explică totul în ceea ce privește artistul. Au existat chiar și unii care au fost de acord cu ea, Ernest Hemingway, de exemplu; el zicea că scrie pentru bani și din moment ce era faimos, puternic, onorat, bogat, iubit, probabil că era în cunoștință de cauză.

Există și o altă declarație asupra dorințelor artistului, mai puțin confuză pentru mine:

„Puțin prețuiesc bogățiile
Iar de iubire rîd cu dispreț
Patima faimei fu doar un vis
Dispărut o dată cu zorii –
Și de mă rog, doar aste cuvinte
Zboară de pe buzele mele:
– Părăsește inima ce-o port
Și dă-mi libertatea.

Emily Bronte a scris aceste versuri pe cînd avea 22 de ani. Era, atunci, o femeie tînă și lipsită de experiență, fără onoruri, fără bogăție, fără putere, fără faimă și după cum vedeți, aspră față de iubire. Cred totuși că era mult mai în măsură decît Freud, să vorbească despre motivațiile artistului. Freud avea o teorie. Ea însă, avea autoritate.

S-ar putea să fie lipsit de folos dacă nu de-a dreptul periculos, să se caute o motivație singulară pentru o ocupație atît de complexă și de lungă durată cum este arta, conșider că utilizînd cuvîntul „libertate“, Emily s-a apropiat foarte mult de răspunsul de care au nevoie foarte mulți. Artă, atît din punct de vedere al autorului cît și din cel al audienței, este o căutare a libertății. Dacă accepți asta, vei înțelege imediat de ce oameni realmente serioși refuză și reșing arta, etichetînd-o ca „evazionism“. Soldatul captiv ce sapă un tunel de evadare, sclavul fugar, Soljeniîn în exil, sînt evazionişti. Această definire explică și de ce toți copiii sănătoși pot cînta, dansa, picta, se pot juca prin vorbe, și de ce arta este din ce în ce mai des utilizată în psihoterapie și de ce Winston Churchill picta și de ce numele cîntă cîntece de leagăn și ce e rău cu „Republica“ lui Platon. Realmente, este o afirmație mult mai utilă decît a lui Freud deși nici pe departe atît de nostimă.

Nu sînt prea sigură ce înțelegea Freud prin „putere“.

Poate că Emily nu menționează puterea în mod semnificativ. Shelley o face, indirect: „Poetii sînt legiuitori ne-confirmați ai lumii“. Ceea ce nu este, probabil, prea departe de gîndul lui Freud, deoarece nu cred să se fi referit la imediată și plină de bucurie putere asupra materialului artistului – mîna formatoare, pasul de dans, viața și/sau moartea personajelor romanului, se referea mai degrabă la influențarea celorlalți oameni prin puterea ideilor.

Dorința de putere asupra altora este cea care îi face pe mulți să apuce calea libertății. Emily nu o menționează pentru că, probabil, nu era nici măcar o tentație, așa ca la sora ei Charlotte. Emily nu dădea cîte ceva pe morala altora. Dar mulți artiști, și în mod deosebit cei ai cuvîntului scris, cad pradă tentației. Încep prin a observa că pot face bine altor oameni, uită de libertate și apoi în loc să „Jegifereze“, în deplină aroganță, ca Dumnezeu sau ca Shelly, încep să predice. În povestea asta, „Cuvîntul pentru lume e Pădure“, încep cu o pură goană pentru libertate și visare, căzînd pradă (parțial) ispitei de a predica. Ispită foarte puternică pentru un scriitor de science fiction, el avînd un contact mult mai direct cu ideile, avînd metafore formate de – sau conținînd idei și deci în permanent pericol să confunde ideile cu opiniile.

Am scris „The Little Green Men“ (Micii oameni verzi) în iarna lui 1968 la Londra. Primul ei editor, Harlan Ellison i-a dat actualul nume cu aprobarea mea morocînoasă.

În toată perioada anilor '60, acasă în Statele Unite, am ajutat și participat la demonstrații nonviolente, mai întîi contra testărilor cu bombe nucleare, apoi împotriva continuării războiului din Vietnam. Nu știu de cîte ori am ieșit în Alder Street, în ploaie, simțîndu-mă inutilă, neună, înepăpînă, alături de zece, douăzeci sau o sută de alte suflete nebune și încăpînate. Întotdeauna era cineva care să ne fotografieze, nu ziarîști, oameni arătînd ciudă și folosind aparate ieftine. FBI? Nebuni inofensivi? Nu știu. Obişnuim să mă strîmb la ei sau să scot limba. Unul dintre mîndrii mei prieteni i-a fotografiat o dată pe cei ce ne fotografiau. Orice s-ar zice, era o mișcare pentru pace iar eu eram în ea și aveam astfel un canal de acțiune și exprimare pentru opiniile mele etice și politice, total separate de scris. În Anglia aceluia an, (1968), eram musafir și străin. Iar anul a fost plin de amărăciune pentru cei ce se opuneau războiului. Minciunile și ipocriziile se dublaseră;

la fel și crimele. Pe deasupra, începea să devină clar că etica ce aproba desfolierea pădurilor și grînarelor și uciderea necombatanților în numele „păcii“ era unicul corolar al eticii ce permitea spolierea resurselor naturale pentru profitul privat și pentru creșterea PNB, sau omorîrea creaturilor Pămîntului în numele „omului“. Victoria eticii exploatarei în toate societățile părea tot atît de ne-evitat pe cît era de distrugătoare. Din astfel de presiuni, interiorizate, s-a născut povestirea, forțat, cumva contra voinței mele. Am spus în altă parte că nu am mai scris vreodată cu atîta ușurință dar și cu atît de puțină plăcere. Știam, datorită caracterului forțat al compoziției, că era să devină o predică și am luptat împotriva. Să nu-mi spuneți că lupta a eșuat. Nici Lyubov, nici Selver, nu sînt doar Virtutea Triumfătoare; măcar la aceste

două personaje complexitatea morală și psihologică a fost salvată. Davidson însă, este ne-complex, el este răul pur – și nu cred la modul conștient că există oameni total răi. Subconștientul meu însă a avut alte opinii. A privit în el însuși și a produs, din interiorul propriu, pe Căpitanul Davidson. Nu tăgăduiesc. Implicarea americană în Vietnam aparține acum trecutului, presiunile intolerabile și imediate s-au comutat în alte zone; iar aspectele moralizatoare ale povestirii sînt vizibile din plin. Regret, dar nici nu renunț. Lucrarea trebuie să se mențină pe baza acelor elemente rămase din dorința arzătoare ce stă în spatele oricărui protest contra unei nelegiuiri, indiferent de ce tentative există – undeva între minie și disperare – spre justiție, spirit, bunăvoință sau libertate.

Sincronicitatea se poate împlini.

Aproape în orice clipă.

La cîțiva ani de la prima publicare a acestei povestiri în SUA, am avut marea plăcere de a-l întîlni de doctorul Charles Tart, un psiholog binecunoscut pentru cercetările sale precum și pentru cartea „Stări Alterate ale Conștiinței“. M-a întrebat dacă nu cumva am modelat pe atîș-eenii din povești după populația senoi din Malaezia. Am aflat astfel că senoi-ii sînt, sau erau, un popor cu o cultură fundamentată pe utilizarea viselor și antrenamente asidui în acest sens. Cartea doctorului Tart include un scurt articol semnat de Kilton Stewart referitor la poporul senoi-ilor.

„Masa de dimineață dintr-o locuință senoi este ca o clinică de vise: tatăl și frații mei mari ascultă și analizează visele tuturor copiilor...“

Cînd copilul raportează un vis cu o cădere, adulții sînt entuziasmați: „Este un vis minunat, unul din cele mai bune pe care poate un om să îl aibe. Unde ai căzut și ce ai descoperit?“

Le senoi, visul este plin de înțelesuri, activ și creativ. Adulții apelează la vise pentru rezolvarea conflictelor interpersonale sau interculturale. Ies din visul lor cu un cîntec nou, cu idei noi, cu un dans nou. Stările de trezie și de visare sînt la fel de valabile, interacționînd în mod complementar. Mai degrabă prin omisiune decît altcumva, articolul indică pe bărbății senoi ca „mari visători“, femeile avînd statut social, inferior sau – ca în cazul atîș-eenilor – egal și compensator. Nu este clară nici concepția lor asupra divinității; nu practică magia dar îi lasă pe vecini să creadă că o practică, din motive de securitate. „Au constituit un sistem de relații interpersonale care, în psihologie sînt la un nivel de evoluție similar televiziunii sau fizicii nucleare“.

Senoi-ii nu au avut crime sau vreun război de mai multe sute de ani.

Aștia sînt senoi-ii, cam 12.000 de suflete, cultivînd, vînd, pescuind și vîsînd prin pădurile ploioase din munții Malaesiei. Sau erau, în 1935, cînd și-a scris articolul Kilton Stewart – nu știu să mai existe și alte referințe la ei. Au existat ei cu adevărat, și dacă da, mai există? În timpul de trezie, adică în ceea ce noi numim, fantastic, „lumea reală“ – pentru că în timpul visării ei există, acolo, și aici.

Credeam că mi-am inventat propriul set de extraterestri și cînd colo, eu îi descriam pe senoi. Nu doar Căpitanul Davidson poate fi găsit în subconștient, ci și acei oameni liniștiți care nu se omoară între ei – numai că și ei trebuie căutați. Se pare că subconștientul ne ascunde multe lucruri importante, cele de care ne temem (și le negăm), cele de care avem nevoie (și le negăm și pe astea!).

Mă întreb dacă n-am putea și noi începe să ascultăm visele, pe ale noastre și pe ale copiilor noștri.

Traducere de
Dan POPESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
IN TACT

Director tehnic:

Eustațiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură:

Mihaela VANEA

Montaj offset:

Mariana SEBE, Daniel STĂNICA

Jurnalul S.F. este înscris

în Catalogul Presei la poziția 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET

Acest supliment face parte din cuprinsul săptămânii a publicității

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

Science Fiction

Ursula K.

Le Guin
Lumii îi spuneau pădure

În clipa trezirii, în mintea căpitanului Davidson își făcuseră apariția două evenimente ale zilei precedente. Căpitanul rămase întins în întinerie și le privi pentru o vreme. Unul era bun: soseise transportul cel nou de femei.

HUGO 1973

Pri mă va ra

Primăvara e un anotimp vesel, mai ales în acest an.

Dimineața, înainte de răsăritul soarelui, te scoli să pleci la slujbă. Lumea bună s-a trezit deja, o auzi clefăind în bucătării, tropăind pe la ușile

băilor, aplicînd legea lui Anthony asupra deșteptătoarelor, asupra rudelor prin alianță ce nu și-au petrecut noaptea în sinul familiei, asupra chibriturilor ce nu vor să se aprindă și, cei ce lucrează în tura de noapte, asupra soțiilor ce nu vor.

Totul merge de minune. Ai reușit să faci baie singur, să te îmbraci cu hainele tale, și ai reușit chiar să traversezi holul fără să te împiedici de piciorul de rezervă al fiului tău.

La masă te așezi pe ceva atît de fragil încît abia după ce ai luat contact cu solul

Iulia ANANIA

realizezi că fusese unul dintre marșienii ăia pricăjiți cu două fețe, patru picioare și patru laturi.

Gonești cîțiva gîndaci mecanici și bei ceva, sperînd să fie cafea. Pe felia de piine prăjită s-a întins subtil un strat de cremă biotică de pe Pluto, ce speră că vei mai pune ceva peste ea și se va învîrți astfel de niște haleală. Îi înșeli așteptările și pleci, dezgustat, însoțit de un roi de zburătoare minuscule, cu opt perechi de aripi.

Coborînd scările, printre, realizezi că nu-ți mai amintești unde ți-ai parcat ieri mașina cumpărată de la venusian.

Oftezi din greu. Metroul nu circulă. Pe linii s-au fixat oarece gogomîrci albastrii care, deduci din răcnete Metrorrex, consumă toată puterea instalată.

Reușești să te urci pe aripa laterală a unui OZN ce gîfîie, supraîncărcat, și în cîteva minute ajungi la instituția ce, de două ori pe lună, îți explică amănunțit de ce nu iei mai mulți bani, din moment ce nu lucrezi pentru tine, ci doar pentru salariu.

După ce femeia-cu-barbă în variantă masculină, liftiera, nu reușește să te convingă să participi la o lovitură de stat, te strecorei pe lîngă liniile inamice (în biroul principal se desfășoară ultimul act al negocierilor mercuriano-alfa-centauriene) și te prăbușești în spatele unei uși capitonate.

– Salut, bătrîne! îi arunci colegului ocupat cu desfășurarea idilei dintre el și calendarul cu care ți-ai petrecut noaptea, locuitor în fapt al sistemului Tau-256.

Și cînd te gîndești că e abia ziua a doua a „schimbului de experiență între civilizații!...”

Mega Star

Michael Mathias Prechtl – un „infractor” al imaginii

Un criminolog ar fi încîntat de Michael Mathias Prechtl, acest „infractor” care lasă atîtea amprente la locul faptei. Amprenta este, cum s-ar spune, semnătura sa, iar munca manuală se bucură la el de mare cinste. Pictor, desenator și ilustrator de carte, Prechtl își creează lucrările cu degetele imprimînd personajelor sale, conturate cu extraordinară precizie, amprentele degetului

gros, ale celorlalte degete, ale palmei. La prima vedere, ciudățenia poate trece neobservată conferind chipurilor o vioiciune stranie căreia nu i te poți sustrage. Privind mai îndeaproape nu-ți rămîne decît să admiri impecabila tehnică a artistului. Este cu totul

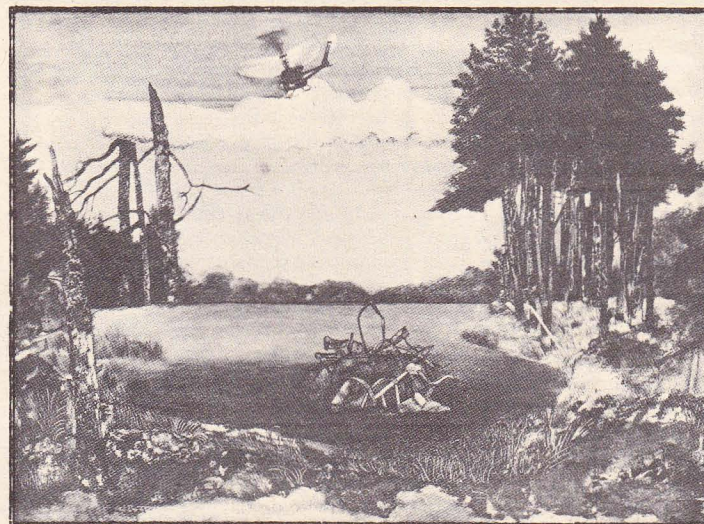
inimaginabil cum din amprente digitale se înfiripă figuri, corpuri, personaje. Numai animale și peisajele nu poartă „pecetea” sa.

Temele picturilor și desenelor sale sînt la fel de variate ca și liniile minilor sale. Marea sa pasiune aparține însă literaturii și istoriei pe care o interpretează la modul său propriu, cu o fantazie abundentă și cu o rară virtuozitate meșteșugărească. Comentariul său se ascunde și în titlurile lucrărilor, cînd laconice, cînd explicate, deseori bizare și de cele mai multe ori ironice. Mai ales desenele sale de inspirație literar-istorică se remarcă prin sensuri ascunse, prin satiră, prin ironie. Plăcerea cea mai mare pare a consta pentru acest artist în a parodia personalități severe și evenimente de seamă.

De marele pictor și grafician Albrecht Durer se simte cu deosebire legat, nu numai fiindcă a trăit și a creat, ca și Prechtl, la Nurnberg. Durer, pe care îl consideră un geniu al desenului și al culorii, i-a înîrîrit de timpuriu creația. Asimilînd elemente artistice din opera lui Durer, Prechtl le-a dez-

Un peisaj idilic – dar pictorul și desenatorul Prechtl ne face să vedem și deșeurile societății de prosperitate care amenință să distrugă idila. În portretele și autoportretele sale – în imagine, o viziune fantastică a omului Kafka – Prechtl se servește de amprentele digitale pentru a structura fizionomia.

voltat creîndu-și un stil propriu, inimitabil. Dar perfecțiunea desenului nu constituie decît un mijloc pentru a-și atinge țelul. Spirit veșnic nelineștit și critic, Prechtl dorește să-l facă pe privitorul lucrărilor sale să reflecteze asupra stării lucrurilor, asupra celor ce nu sînt cum trebuie să fie.

Abordînd teme istorice, ceea ce se întîmplă destul de des, Prechtl nu se pierde în preamărirea eroilor, ci evocă istoria „de jos”, prin prisma omului simplu. În loc de a ridica istoria pe un piedestal, cum procedează atîția alți artiști, Prechtl îi coboară de pe soclurile lor pe domnitorii și conducătorii de oști. În viziunea sa nu mai rămîne nimic din patetismul așa-numitelor „epoci eroice”. Ceea ce ne copleșește prin grandoare în temple, muzee și mausolee, este redus de Prechtl la nivelul faptului real redobîndînd astfel o nouă dimensiune: istoria văzută ca oră de educație cetățenească. Războaiele, bătăliile, victoriile, armistițiile, cuceririle apar în lucrările sale în toată demența lor. Prechtl nu se străduiește să ne ofere o imagine echilibrată, ci declară deschis de partea cui este – nu de partea celor puternici, ci de partea celor suferinzi. „Poliția ateniană ciomăgindu-i pe discipolii lui Socrate” se intitulează unul din tablourile sale.

O oră și zece minute

Lucian Merișca notînd ultimele directive ale lui Dan Tărăcilă înainte de a-l conecta la 220 V

Camera de primire emana un aer jalnic de părăsire.

Într-unul din colțuri două scaune obișnuite conversau față în față sfidînd dezordinea teribilă care domnea peste tot. Pe rafturile îndoite de praful greu, antic, mormane de hîrtoage care ar fi descurajat irevocabil și din capul locului o eventuală încercare de control, își așteptau resemnate sfîrșitul, materializat sub forma unui escadron de rozători cărora le puteai ghici prezența sub dușumeaua incertă și prin pereții ramoliți. Înghițeau mereu în sec în așteptarea unui moment prielnic. Pe plafonul cojit spînzura sinistru un bec neputincios și plictisit parcă să mai facă lumină în haosul miniatural de sub el.

Reflexe și mai sinistre jucau pe perdelele licioase de la fereastră.

Părea că tot personalul încăperii s-ar fi bulucit înspăimîntat pe ușa părăginită pentru a se salva dintr-o catastrofă iminentă. Și asta cu vreo cîțiva ani buni în urmă.

Pit se simți și el deodată părăsit și dezorientat. Evident că așteptase cu totul altceva. O primire solemnă, o discuție lungă, deschisă, recomfortantă. Poftim! Își plimbă îndelung privirile peste talmeș-balmeșul din încăpere și atinse ușor cu degetele cu un gest aproape duios marginea joasă a biroului care îl oprise la un moment dat din înaintarea șovăitoare spre fereastră.

„Si-au bătut joc de mine!” mormăi încludat și totuși parcă ușurat și nu mai avu deloc vreme să tresară surprins de apariția grotescă din semiintineric.

Un creștet pleșuv se ivi cu încetinitorul de sub birou. Încet, apariția sa se întregi luînd forma unui omuleț rotofei cu ochi sfredelitori. Încercînd să muște din rămășița de corn din mina stîngă trase un cot zdrăvăn în lemnul solid și indiferent. Atunci se hotărî înjurînd să iasă în patru labe de sub birou și să se întoarcă spre singuraticul său vizitator. Nu părea prea surprins ci mai degrabă de-a dreptul plictisit.

„Blestemat și afurisitul de pix” spuse el mestecînd încet „E a treia oară cînd îl pierd.”

„Știu: adăugă atunci cînd Pit deschise gura, cunosce problema. Aveți permisul galben?”

– Da, adică... sigur, îl am. Vreți să-l vedeți?

– Nu e cazul, am mai văzut o groază. Ține-l acolo!

Se scutură scîrbit de firimituri și porni cu pași mici spre ușa întredeschisă dîndu-l la o parte pe Pit ca pe un obiect oarecare.

– Grasule, vino sus! Gangul întunecos îi zvîrlî cuvintele înapoi cu un hohot funebru de pereți goi și reci. Nimeni și nimic.

– Grasule! Îți dau zece secunde să... Unu, doi, trei, pa...

Pit îl privi curios. Din spate arăta chiar

impunător. Bretelele cu cataramă argintii, atenuau puțin impresia.

În secunda a patra intră grăbit un lungan cît toate zilele ținînd în mină o galeată. În colțul gurii îi atîrna neglijent un chiștoc stîns de cel puțin zece minute.

– Aruncă dracului țigara, ți-am spus că nu suport fumul. Să-ți faci un control al urechii. Ai grijă de domnu'!

– Bine șefu! Vă rog să mă urmați!

Îeșînd, Pit mai avu timp să-l zărească pe șefu' reluîndu-și poziția patrupedă și introducîndu-se cu greutate sub birou.

Lunganul înainta cu niște pași cît toate zilele și Pit îl urmări anevoie. Coborîră o scară, apoi încă una, cotîră la dreapta și se opriră în fața unei uși de fier.

„Accesul persoanelor străine strict interzis!”

Pit își stăpîni emoția cu greu. „Aici!”

„Grasul” deschise larg ușa utilizînd un șperaciu și aprinse lumina.

O cameră micuță tapetată cu gust. O masă cu două scaune. Un dosar galben ferfenițit. Un ficus uriaș acoperînd aproape tot peretele. Grasul lăsă galeata jos, încuie ușa și își pofți oaspetele să ia loc. Apoi intră direct în subiect.

– Presupun că v-au explicat la agenție care sînt condițiile noastre, nu?

– Da, mi s-a explicat. Iau toată răspunderea asupra mea. Nu am nici o pretenție în caz de...

– Nu așa se pune problema domnuuuu!

Cum Pit nu binevoi să se identifice, pentru o a doua oară lunganul continuă supărat.

– În caz de... noi nu ne asumăm nici un fel de răspundere. Înțeles, nu?

Pit clătîna din cap afirmativ. Se simțea umilit, fără apărare.

– Dacă nu v'ă deranjează prea mult, puteți să-mi spuneți și mie pentru ce v-ați hotărît s-o faceți? Nu, nu, mai bine să ghicesc eu! E vorba de o damă, nu?

„Măgarul!” gîndi Pit și obrazii i se impurpurară subit. Observînd schimbarea lunganul se repezi să dreagă ce se mai putea drege.

– Nu se merită, zău așa, nu se merită... Hm, hm...

Dar poate te interesează cum vom proceda.

– Sigur. De asta am venit.

„Grasul” își umflă pieptul și îi dădu drumul pe nerăsuflăte.

– Specialiștii noștri se află într-un laborator subteran secret. Acum vreo doi ani au reușit să obțină prima noastră mostră de timp solid. Era vorba doar de vreo cinci minute. Îți dai seama că asta a întors toată lumea cu fundul în sus. Acum producem timp solid la scară aproape industrială. Se utilizează o tehnologie avansată pe care îți dai seama că nu pot să ți-o descriu, n-am voie, pe urmă, calupurile de diferite „greutăți” ca să zic așa, se ambelează în ceva ce nu pot să-ți spun și se stochează într-un loc secret.

La cerere se extrage eșantionul cerut și e transportat cu un vehicul special și foarte secret aici, urmînd un itinerar pe care...

– N-ai voie să mi-l spui, completă Pit.

– Exact.

– La agenție nu mi s-a părut o chestie așa de misterioasă. Și nici cînd am intrat în biroul șefului...

– Te referi la mizeria aia de cameră? După părerea subsemnatului, aia e o chestie deșteaptă.

Optzeci la sută din cei ca dumneata intră acolo și sînt grozav de dezamăgiți de ceea ce văd. De obicei se lasă pătugași. Sîntem scutiți în

felul ăsta de tot soiul de pierde-vară care vin cu tot soiul de fleacuri. Numai cei foarte hotărîți ajung aici, la mine.

– Eș... eșantionul meu e aici?

– Sigur, ce crezi? Sîntem foarte operativi. Semnează coala! Pit se conformă cu sentimentul unui total abandon de sine.

– Așa, bun. Acum, dă-mi permisul galben!

Îl băgă în dosar și introduse dosarul într-un sertar gol. Încuie, băgă cheia în buzunar și se ridică vesel.

– Hai să mergem! Inexplicabil, chiștocul îi atîrna din nou în colțul gurii.

Pit îl urmă asemenea unui om bolnav. Nu-și dădu seama cînd ajunse în fața unui pachet de dimensiunile unei cutii de pantofi, învelit într-o folie verzuie.

– Uite-! Ce-ai cerut la agenție?

– O oră și zece minute. Între 18 și 19,10.

Eram în...

– Nu-i nevoie, ăsta e. Ia-l și fugi că e aproape cinci jumate! Ai grijă, să nu-l pierzi, dar oricum nu-i nici un pericol fiindcă nu are efect decît în locul respectiv.

– Să știi că dacă-l pierzi nu mai pupi altu', continuă el amenințîndu-l pe Pit cu degetul.

– Bine, am să bag de seamă. Cum procedez?

– A, un fleac. Te duci frumușel acasă și la ora cutare cu o toleranță de 4-5 minute desfăci ambalajul. Ai grijă de el că trebuie să-l înapoezi la agenție.

Pe urmă merge strună. Să nu te sperii, la început o să ai niște chestii, dar nu-i nimic periculos. Din momentul în care l-ai despachetat, cașcavalul ăsta începe să se „evapore” încet, ca o bucată de naftalină, spuse el indicînd neglijent cu bărbia eșantionul ce zăcea la picioarele lor. Baga de seamă cît ține comedia, îți joci rolul cum trebuie. Sper că ai memorie bună fiindcă va trebui să faci totul exact ca atunci. Bineînțeles că ești liber să modifice cîte ceva pe ici pe colo, după placul inimii da' să nu exagerezi. Săptămîna trecută un tip ne-a adus poliția pe cap fiindcă în calupul pe care i l-am dat a început să cotrobăiască prin sertarele vecinului. Bun. Acum du-te și ține minte tot ce ți-am spus. Și ascultă-mă pe mine pentru dame nu merită să miști un deget.

– Bine, bine... mormăi sfîrșit Pit strîngînd o mină lipicioasă în timp ce se îndreptau spre ușă.

O deschiseră tocmai la timp ca să audă de undeva de sus urletul disperat al șefului:

Doi dintre organizatori bocînd dispariția șefului

– Grasule, vino repede sus, s-a răsturnat porcăria asta cu hîrtoage.

Lunganul suspină adînc și aruncă, pentru a cîta oară în acea zi oare, chiștocul.

– Ține-o drept înainte și pe urmă o cotești la stînga. Oricum nu poți să-ți bagi nasul nicăieri.

Vin, ho, că vin, doar nu sînt pe șenile!

Apoi o zbughii lăsîndu-l singur. Pit o porni și el încet spre ieșire, zgribulit,

strângind sub braț frîntura de timp în care își pusese atîtea speranțe.

Urmare din pagina 5

Ședea imobil pe scaun privind terorizat pachetul verzui de pe masă. Mai erau cinci minute dar degetele refuzau să atingă foița cu nunațe nefirești.

„Sigur că da, se distinsese brusc, înseninîndu-se, sigur! O glumă, o glumă de prost gust, poate o escrocherie. Mîine vor vui zierele și eu ca atîția alții mă voi face de rîs. Unde ți-au fost ochii? Minte de copil!

Începu să mîngîie îndelung pojghița verzuie lăsînd gîndurile să-i hoinărească. Ziua aceea îi stătea acum ca un ghimpe în inimă. Lucrurile îi apărură cu o claritate uimitoare ca și cum s-ar fi petrecut cu cîteva minute în urmă. Îi reveni subit chiar și indispoziția din seara aceea. Rememoră înfrigurat cearta cu Alice, cîteva ironii, apoi cuvinte grele, reproșuri. Și palma aceea blestemată într-un moment de nebulie.

„De ce am lovit-o? De ce? Nu trebuia să fac asta, orice s-ar fi întîmplat! Nu, nu trebuia!”

„Dar și ea m-a lovit!”— țipă un alt eu revoltat, plin de ură. M-a rănit fără milă deși știa cît rău îmi provoacă amintirile acelea.”

„Nu! Orice s-ar fi întîmplat nu trebuia s-o lovesc. Mă doare și mai mult despărțirea. Vom fi fericiți. Vom fi fericiți...”

„Ești sigur că n-ai s-o faci din nou? Ești sigur că te vei lăsa călcat iarăși în picioare? Ești așa de sigur?

„Da, acum știu. Acum sînt sigur. Nu va mai fi nimic rău. Ea a plecat și nu s-a uitat în urmă. M-a lăsat pustiit și fără lumină. Acum știu ce înseamnă singurătatea. Acum știu ce înseamnă să aștepți. Acum știu.

— Ultima șansă! glăsuie cu voce tare întorcîndu-se spre pachet.

Desfăcu cu gesturi febrile foița verzuie și ascunse cu mișcări de om hăituit masa spongioasă, cenușie sub un fotoliu. Apoi se așeză suflînd greu.

Cîteva clipe nu se întîmplă nimic. Brusc încăperea se legănă ușor fără ca vreun obiect să se clintească. Șcintei minuscule apărură pentru o clipă. Ușoare pocnituri în urechi.

„Începe” se gîndi. „Nu trebuie să mă sperii, nu, nu trebuie!”

Camera se umplu încet („ca în filme”) de o lumină difuză care domni timp de cîteva secunde împrumutînd pereților o ciudată fosforescență. Apoi se risipi încet și se înstăpîni o tăcere mormîntală. Pit fu cuprins și el de o liniște reconfortantă. Se simți fericit și relaxat și nu se miră de loc atunci cînd ușa bucătăriei se deschise ușor și Alice intră îmbujorată cu sandalele într-o mină.

„Trebuie să fii supărat”— se gîndi.

O clipă se simți ispitit să o atingă ca să se convingă că e reală. Realiză dintr-o dată că ea exista cu adevărat în timpul ei. Înstăpînit pentru o oră în camera minusculă, intrusul era el, rupt de prezent ca să-și repare trecutul.

„Trebuie să fii supărat” se gîndi iar

și își începu jocul care îi dădea atîtea iluzii.

— La ora asta, Alice?

— Ne-am întîlnit întîmplător trei colege de școală și am sărbătorit evenimentul la Eva. Zău, Pit, nu merită să faci mutra asta, a fost ceva cu totul spontan și foarte plăcut.

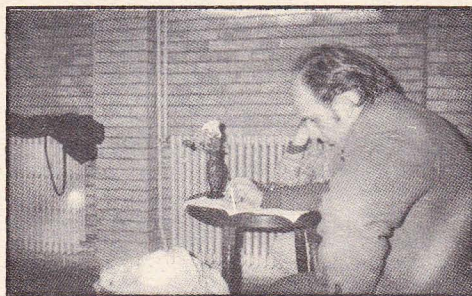
El se simți răscolit pînă în străfundurile sufletului și conștiința se clătina amețită vreme de cîteva secunde. Totul, totul ca atunci...

Înnădi iarăși dialogul. Cuvintele țîșneau acum singure de pe buze.

— Spontan, da, probabil. Păcat, pentru cine plăcut? Pentru un soț care așteaptă șase ore să audă soneria sau telefonul, torturat de cele mai negre gînduri?

Un fulger sticli în ochii ei frumoși și Pit știu că acum, temperamentul ei meridional se va dezlănțui.

— Lasă, bătrîne, nu dramatiza. Dintotdeauna

Alin Gălățescu — Radio Tinerama
alaghercomalagher

teatrul a fost marea ta slăbiciune. Crezi că mă voi lăsa din nou impresionată de cîteva fraze de operetă? Ai uitat că și o soție poate aștepta în același fel? Ai uitat cu siguranță. Egoismul tău natural te protejează mai bine decît pereții ăștia groși.

Pit se afundă treptat ca într-un fel de ceeață deasă, de nepătruns. Îi auzea vocea de undeva, de foarte departe și răspundea cînd și cînd mecanic, fără să gîndească. Își dădu seama mai mult după tonul grav al glasului ei că cearta se apropie de punctul culminant.

Nu mai o clipă se lăsa cuprins iarăși de indispoziția de care se temea cel mai mult dar se strădui să o alunge imediat. Vocea îl readuse pe pămînt.

Norman Spinrad regretînd
că s-a apucat de scris

— Și moartea lor, a copiilor noștri, tot o neglijență de-a mea, Pit? Tot ce aveam mai scump s-a pierdut din nepăsarea soției tale? Om fără inimă, unde-ți sînt lacrimile pe care le-ai risipit cu dălmăcie în stînga și în dreapta atîta timp?

„Acum” se chirci îngrozit. „Acum, asta e!”

Revăzu, tremurînd tot, ca în chinurile febrei, îngrozitorul accident. Trupurile mici carbonizate, contorsionate de explozie, zăcînd pe iarbă proaspătă. Ochii mari ai Alikei fixați cu demență pe căluțul de lemn ale cărui roți continuau să se învîrtească. Lumea pestriță, curioasă dînd buzna din toate părțile peste el. El înșuși cu hainele fumegînd, cu mîinile arse, încercînd cu disperare

o minune.

„Nu, nu, nu trebuie!” O mie de sori îi explodară în creier...

Lîngă fotoliul sub care ultimele fărîmituri de trecut își făceau conștiincios datoria zăcea o pereche de sandale ca oricare altele.

Trupul ei frînt de la mijloc se desena nelămurit pe pardoseala dură, lucioasă, pe care începea deja să se lătească o pată negricioasă, înfiorătoare. Pe peretele din față, pendula veche, tainică, începu să-și depene cu glas prelung de bronz masiv cele șapte note ale orei din amurg.

Degetele lui strîngeau albe statueta grea de lemn în vreme ce gîndurile izbucniră furioase căutînd sălbatic o ieșire, asemenea unui roi de albine.

„Nu, nu se poate, nu se poate...” Ea nu e cea adevărată, nu poate să moară. Eu nu pot s-o ucid, sîntem în timpuri diferite, timpul; timpul, da, el e cel care... Urît... ce vis urît! Sigur că da, un vis urît... Mă voi trezi de îndată. Timp solid, ce prostie... Acum mă voi trezi...”

„Dumnezeule!” urcă spre buze un urlet animalic dar nu răsună nimic în camera întunecată acum.

Am ucis-o, am...”

Brusc, se întoarse îngrozit către verandă.

— Grasule, vino imediat sus! Hai, bagă viteză! Tropăitul lunganului și zdrăgănitul găleții se topiră dîncolo de ușa ca și cum s-ar fi îndepărtat. Apoi balamalele protestară vehement și omul intră îndoindu-se ușor de mijloc.

Șefu' îl cîntări scurt, dintr-o privire și se făcu că nu observă chiștocul.

„Ești și tu o poamă...”

Începu să măsoare agitat încăperea în lung și în lat trăgînd de bretelele ce amenințau să sucombe brusc sub presiunea enormă a degetelor rotunjite.

— Te duci imediat și bagi dosarul pe foc! Arunci cenușa la canal. După aia mai torni acolo vreo două găleți pline ochi.

Tragi un șmotru țapăn ca pentru final! Ai înțeles? Executarea!

— Bine șefu' da...!

— Gura! Nici un da! Fă ce ți-am spus, cap de cremene! Stail! E mai bine să știi și tu.

Individul ăla, cum îl chema... ăla brunet de joia trecută...

— Clove. Pit Clove.

— Așa. Și-a lichidat dama. Cu ceva mare și greu. Am văzut și eu pozele. Tipul a lucrat la sigur dar cam murdar.

Lunganul holbă ochii ca și cum i-ar fi lipsit lumina. Apoi fluieră a pagubă.

— Păi, el... Fir-ar al dracului și i-am spus să stea cuminte. Tipele astea nu scapă o ocazie să te bage în bucluc. Și noi?

— Nici un pericol. S-a aranjat frumos. Cînd a ajuns poliția acolo tipul a încercat s-o șteargă. Îi știi pe ăștia noi, îi mănîncă palmele cînd e vorba de apăsut pe trăgaci.

— E... e mort?

— De-a binelea. N-a răsuflat nimic despre noi.

Hai, acum cară-te și fă ce ți-am spus!

Dădu drumul brusc bretelelor exasperate și porni cu un aer marțial și un pic filozofic către birou. Se auzi un trosnet sec sub tălpile sale groase care ar fi avut datoria să-l înalțe cu cîteva centimetri.

Se aplecă repede și culese rămășițele jalnice ale unui obiect nedefinit pe care le aruncă scîrbît pe fereastră.

— Poftim, mormăi privind în ciudat spre lunganul care se stăpînea din greu să nu chicotească, mi-am găsit și pixul!

Aurel GANEA

Igienistul de subconștient

Sau epuratorul de subconștient, sau spălătorul de subconștient, sau terapeutul de subconștient, sau printre ei.

Reclamă, tăind luminos, oblic, fațada unei clădiri. „Bar de noapte dietetic”. De mai multe ori și în mai multe culori. „Bar de noapte dietetic”, încă o dată, pe culoarea banală a lămpilor cu mercur, apol: „Experiment, experiment, experiment. Incursiunea holografică în subconștient. Cu public.” Reclama se stinge. Apare din nou, în culori violente, repetându-se suficient. „Discreție garantată”... ba nu, reclama cere un fond întunecat. În restul Artisaniei este lumină, este zi. Absorbție totală de fotoni.

Artisanienii, cumiști și neîncrezători, citesc reclame, ziare, cărți de vizită. Și cite unul se oprește brusc, ozeneistic, se repede la primul chioșc și cumpără un nimic, pastă de dinți sau șampon pentru gene.

(Eu, ce să fac? Suspectez degeaba intrarea barului. Se deschide abia după miezul nopții. Și nici bani n-am.)

Și exact la miezul nopții încep să vină clienții. Costume corecte. Se înscriu cu o zi înainte. Identificarea – prin amprente. Robotul de la intrare îi verifică atent. Ii suspectează. Următorul le controlează costumul. Pentru o pată clientul este trimis acasă, cu scuze.

(Încerc și eu să intru, cu o legitimație de autor. Nu ține! primului robot îi spun că sînt android, celui alt îi întrerup alimentarea.)

Sala e cît se poate de mare. Mese rotunde. Scaune rotunde. Afișe rotunde. Pe care scrie: „panem, whisky et circensis”. În mijlocul sălii, o estradă. Rotundă.

Și muzică. Rotundă. La mese, câte două familii. Bărbații: sobri, simpatici, sublimi, sportivi, stilați, senini, solidari, spontani, spirituali, sănătoși, solizi, serviabili. Femeile: surîzătoare, simpatice, seducătoare, sule, suave, savuroase, stimabile (ce poftă îmi e de un citat din nenea Iancu!), sfioase, scilpitoare, sculpturale, scumpe, sentimentale, stimulante, superstițioase, surprinzătoare, suspicioase... da, exact! senzuale. (Să mai spună cineva că nu-mi adjectiviez suficient personajele!)

Pe mese, *panem et whisky*. În mese, fibre de sticlă și câte patru numere. Sub mese, covor antielectrostatic. Lingă mese, alte mese. Luminile reclamei se reflectă spasmodic pe sticle și pahare. Am uitat să vă spun că în sală mai e și întuneric.

Un spot de lumină. Pe estradă apare igienistul de subconștient, aceleași adjective ca și pentru bărbați. Poate puțin sumbru și sarcastic. Poate.

Începe să argumenteze. Pentru sănătatea

clientelei și confortul său psihic se recomandă spălarea subconștientului de resturile unor situații și stări negative. Se eliberează astfel celulele nervoase încărcate inutil. Metoda e simplă și cere, e drept, și puțină hipnoză. Situațiile negative vor fi holografiate pe estradă. Pentru discreție cere să nu se aprindă nici o lumină. Persoana de analizat va fi desenată la întâmplare.

Termină introducerea. Se începe experimentul.

– Pentru stimularea activității dumneavoastră cerebrale, vă rog să repetați, cu toții, după mine, în picioare: „Amore-more-ore-re probantur amicitiae.”

Clienții scandează: Amore-more-ore re probantur amicitiae” în 5 secunde, apoi din ce în ce mai repede, sacadat, „amore-more-ore-re probantur amicitiae”, și mai repede, în ritmul unei locomotive străbune cu abur (locomotivă împodobită cu panglici albastre, ar spune poetul), ajungînd să rostească totul în 2 secunde (acarul dispăre cu felinarul-i în ceață, estrada se umple cu șine contorsionate, un tipăt... oh! nul...) Din toate difuzoarele sălii... din toate difuzoarele se aude strigătul igienistului: „Hooop!” Clienții se opresc. Se așează.

(Aplecat, aprind o lanternă minusculă și răsfoiesc discret o carte, Vasile Andru – „Viață și semn”, cine știe, poate am și eu nevoie de igienizare, pentru scris; nu găsesc, ascund cartea.)

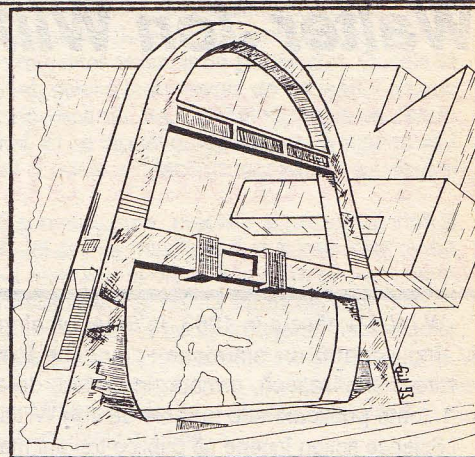
– Atenție, se alege pacientul. În noaptea aceasta se aplică formula $(n^2 + n + 2)/2$. Cineva să spună un număr. Pînă la 30. Întreg. Din două cifre. Mai tare! Da... 11.

Face rapid calculele. $121 \text{ plus } 11 \text{ plus } 2$ egal 134. Supra 2 egal 67. Pacientul va fi cel din dreptul numărului 67.

(Suma celor două numere este mereu 13. Cu două nopți în urmă a fost ales 85, apoi 76, astăzi 67. Și dacă mă așez și eu mine pe 58? Suficiența asta incriminantă a rațiunii, inducția completă!)

Îi hipnotizează. Două raze tăioase, oscilante, decupează pe chipul lui 67 pete mici de lumină (încerc să le stochez în memorie; aș vrea să-i văd expresia feței, dar creierul refuză să integreze informațiile prea desperate.)

Holografele lucrează. Scene din viață. Spaime, repulsie, resentimente, ură. Nu pot înțelege ideea de spectacol, stupidă și inutilă. În fiecare noapte se curăță câte un client. mereu altul. Dar clienții sînt mereu aceiași.

Clienți vechi. Așteptîndu-și rîndul.

Mă plictisesc. Plec. O navă imensă obturează cîteva clipe luna de serviciu din acea noapte. Lumina roșgăvează în jurul bordului halouri efemere. Trebuie că este „dresorul de fantome”. L-am uitat, interzis de Dick, în proza anterioară. Artisanizează. Deci ființa aceea de hîrtie a devenit reală și face afaceri cu fantome! Și dacă aș rupe proba? Și ființa mea interioară, nedată la epic, se zvîrcolește sub pulsuniile dureroase ale tristeții tatălui risipitor, ce și-a uitat fiul în lume; complexul arțarului. Va trebui să devin și eu clientul igienistului? Nu știu.

Distrat, nu-l văd pe cel care-mi strecoară în mînă un petec de hîrtie. De unde hîrtie aici, în Artisană? Citesc:

„Cenaclul „Pozitronic” asigură următoarele servicii la domiciliu:

1. Mutări de mobilier prin efectul de cîmp unificat.

2. Testări de aptitudini SF cu mijloace moderne.

3. Protecția tacimurilor împotriva efectului Gellert (metoda fraților Penny).

4. Depanări proze SF și asistență SF garantată.

5. Călătorii în timp în situații existențiale critice, de probabilitate 1: accidente, altercații casnice, adultere, căderea la examene (metoda Horny) etc.

6. Depanare OZN-uri de agrement.”

Trec peste restul punctelor. Mă interesează doar al patrulea. Undeva, în josul paginii, văd scris cu minuscule: „Adresați-vă președintelui cenaclului, John Callin Icy.”

Vreau să ajung la ei. După ce îmi voi cumpăra o pungă cu miros de cenaclu. Dar cronometrul meu, neliniștit, se înfioară. La un salt brutal, înapoi, în timp plonjez într-un întuneric anti-Moody, pagina din fața mea devine copac, iar rîndurile acestea rod nepîrguit de trudă nevolnică, vremelnică pulbere pre aripa clipei. Iară îndrăzneala ce au luat întru rostuire de chipuri și lumi neștiute, îi aspră cercare de minte și lăcrimare de suflet iaste. Dară domnia mea de am păcătuit ce am păcătuit aice, smerită rugăciune fac vouă, zămisliri de voroave, a nu înturna cinstită fața voastră de la mine și cu fiiască supunere mă plec glavei voastre, cercînd a răzbi lingă ceață și fum trupurile voastre cele părl-nice.

Walter Jon Williams – copilul teribil al Cyberpunk-ului american

WJW s-a născut în 1953, în SUA, bineînțeles. Debutază relativ târziu pentru un american – cu „The Privateer” (1981) o povestire marinărescă, urmată, în curând, de altele de aceeași factură, toate publicate sub numele de Jon Williams.

Science fiction începe să publice trei ani mai târziu, „Ambasador of Progress” (1984) fiind un roman extraordinar despre o femeie agent a cărei misiune este să reînvie civilizația și care contactează o planetă ai cărei coloniști abandonati au ajuns într-un stadiu de semi-feudalism.

„Knight Moves” (1985) descrie încercarea unui nemuritor extrem de puternic, de a descoperi tehnica transmiterii materiei și abandonarea Pământului repopulat de el cu creaturi fantastice luate din mitologie. Romanul este scris într-un stil ce amintește de cel al lui Zelazny în anii lui de început.

Doar odată cu apariția curentului cyberpunk pare WJW să-și găsească măsura talentului său literar. În seria „Hardwired” (1986), compusă din povestirile „Video Star” (1986), „Voice of the Whirlwind” (1986) și „Solip: system” (1989) împletește în inflorescențe baroce și extrem de detaliate o invazie de gadget-uri biologice și efectele (romanțate) ale puterilor corporațiilor și ale rapidelor transformări tehnologice asupra outsiderilor societății. Prima povestire, în care populația oprimată a unui Pământ revoltat, dar învins, se opun corporațiilor orbitale dominante, s-a dovedit suficient de populară pentru a genera un joc pe roluri în ciuda improbabilității unei mari părți a narațiunii; jocul este prezentat în „Hardwired: The Sourcebook” (1989). În a doua povestire, mult mai reușită, clona unui soldat cândva alienat – al corporațiilor, adusă la viață după moartea originalului, e hăituită pentru elucidarea decesului primului, narațiunea iese în evidență prin foarte multe noțiuni din doctrina Zen și speculații asupra naturii identității.

Seria „Crown Jewels” compusă din „The Crown Jewels” (1987) și „House of Shards” (1988), e un „divertissement” ce descrie aventurile unui hoț, într-un viitor de tip oriental al culturii umane, extrem de influențat de extraterestrii al căror stil este socotit sacru. Dar WJW își păstrează o viziune cyberpunk foarte personală pentru următorul său roman important, „Angel Station” (1989), în care grupurile familiare ale neguțătorilor interstelari luptă împreună pentru a supraviețui giganticele corporații care le limitează piețele și le distrug cele mai favele șanse de a face comerț cu noile rase extraterestre descoperite.

„Facets” (1990) reunește cele mai multe dintre poveștile sale scurte. În angoasanta „Days of Atonement” (1991) WJW „virează” spre viitorul apropiat al USA în care un șef „macho” dintr-un orașel se chinuie să înțeleagă necesitățile fizice ale unor indivizi aparent reînviați de „Advanced Technological Laboratories”, situate în apropiere. „Aristoi” (1992) merge în cu totul altă direcție, spre viitorul îndepărtat și pare încă o dată să-l evoce pe Zelazny.

Ingenios, energic și bine informat, WJW este mai mult decât acasă printre figurile majore ale genului sf din anii '80 și '90.

Alte lucrări:

„Elegy for angels and dogs” (1990) și „Dinosaurs” (1991).

Adaptare Ionuț BĂNUȚĂ

Walter Jon Williams

PEISAJ EROGEN

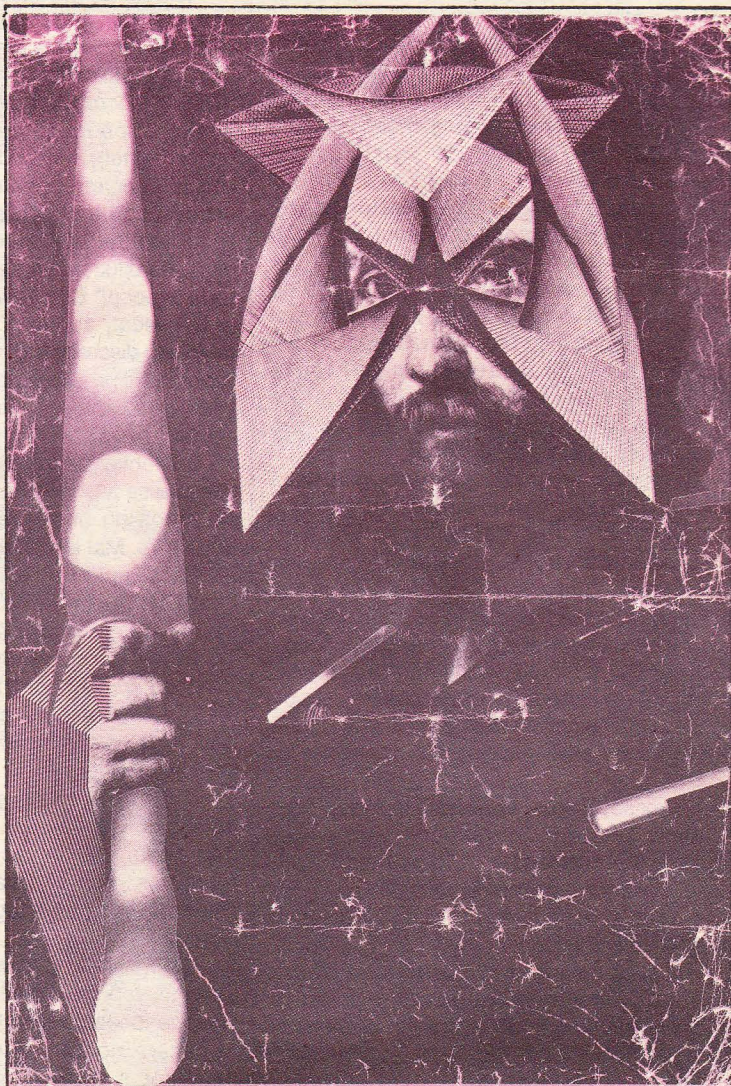
Din sînul stîng al lui Babette se ridică fum cînd laserul cauterizant al doctorului Talbot își atinge ținta. Colagenul și elastimul se evaporă sub asaltul precis al fotonilor coerenți, dezvăluind straturi galbene de grăsime. Laserul încetează să pulseze, se rotește într-o nouă poziție, pornește din nou. Sîngele șuieră și degajă aburi. Pe măsură ce grăsimea arde se face simțit un miros grețos. Izul sîngelui, al dezinfectantului, plutește spre nasul sensibil al lui Talbot.

Curgerea sîngelui încetează cînd laserul cauterizează vasele de sînge vătămate. Talbot extrage cu grijă țesut mamar, apoi face o pauză. Aceasta este cea de-a patra repetiție a operației de reducere a cutei submamare a lui Babette, iar acțiunea lui, cînd va veni adevărata operație, nu va trăda o asemenea atitudine evazivă. Face o pauză nu din cauza nesiguranței, ci din cauza unei idei noi.

Odată ce ideea capătă formă, Talbot o pune în practică fără ezitare. Tot ceea ce trebuie este un implant gelpast puțin diferit. Mișcările îi sînt precise. Termină sînul stîng, apoi îl modifică pe dreptul după linii similare.

Imediat cum sînt lipite la loc marginile rănilor, Talbot își aranjează masca neagră, opacă, într-o poziție mai confortabilă și modifică indicele 1. Urmărește cum cei doi sîni se vindecă, rănile se închid, țesutul cicatrizat se formează. Își potrivește masca din nou și evaporă cicatricele cu fulgerările precise ale laserului. Apoi își privește opera cu atenție.

Din cauză că a intrat prin partea inferioară a fiecărui sîn, ambii sîni au fost trasi în sus pe peretele toracic al lui Babette. Întinde

mîinile, trage fiecare sîn într-o poziție normală. Căldura corpului i se infiltrează prin mînușile chirurgicale.

Merge împrejurul mesei de operații, studiind rezultatul. Face cîteva înregistrări ale înfățișării fiecărui sîn, măsoară unghiul părții inferioare, apoi ridică pacienta pentru a observa efectele gravitației. Repetă fotografiile și măsurătorile.

Gură îi este cam uscată. Pulsul îi este ușor ridicat. Crede că a făcut o treabă foarte bună.

Se ridică în picioare și respiră adînc de cîteva ori. Lui Babette, e sigur, are să-i facă plăcere.

Talbot se întinde pentru a închide un întrerupător mental, iar pacienta lui dispare.

Șalupa de douăzeci de metri a lui Talbot se leagănă sub o altă rafală de vînt. Talbot soarbe apă minerală fără gaz, în salon și privește trăsăturile zîmbitoare ale soției sale transmise din Tahiti prin satelit și materializate în centrii săi optici. Soarele Pacificului, observă, face să-i răsără pistrii.

- Borodinii au fost foarte drăguți, spune ea. Trudi și cu mine ieșim în fiecare zi.

- Te rog, transmite-le toate cele bune, zice Talbot.

Prima sa soție, Natalie, fusese o colegă de la facultatea de medicină care spera și ea să-și facă un nume în designul corporal - căsnicia dăduse greș, credea Talbot, din cauză că semănau prea mult, din cauză că aveau în comun prea multe obsesii. Dimpotrivă, el și Sarai au puține în comun și mariajul pare să fie un succes.

Omoșia ei fusese aceia care-l atrăsese la început. I-a văzut mai întîi aici, pe Montserrat, în timp ce Sarai mergea pe plaja neagră, vulcanică, și se juca de-a fripta cu oceanul care urca. Era cu spatele la el și, în timp ce o privea, l-a străbătut un fior din cauza extraordinarei libertăți a omoșiașilor ei dedesubtul pielii suple - se mișcau cu o independență rar întîlnită, creînd un joc impresionant de piele și umbră. Era aproape ca și cînd omoșiașii ei erau vîrfurile unor aripi în creștere. A știut pe loc că trebuie să o cunoască.

S-a prezentat și s-a oferit să-i cumpere ceva de băut. Corpul ei era mignon, cu sîni atît de mici încît putea să-i acopere cu un pahar

de Martini fără să-i deformeze. Eticheta de pe slipul costumului ei de baie o costase din fondul personal de economii echivalentul a două luni de lucru prestat de-un muncitor obișnuit de pe Pămînt. Oasele ei erau bune, părul îi era brunet, ochii aveau nevoie de retușări. I-a spus că era studentă la colegiu, în vacanță. I-a explicat strategia sa pentru evitarea ridurilor și a celulitei. El i-a lăudat omoșiașii, iar ea a părut să-l creadă. I-a spus că e bogat și poate s-o facă frumoasă. Ea a crezut și asta.

Talbot i-a retușat ochii și nasul, gura, urechile și pectoralii, sîinii și șoldurile. I-a modificat pomeții și linia maxilarului, a îmbunătățit curba feselor și linia gambelor. I-a restructurat orbitele oculare ca să nu acumuleze grăsime în imponderabilitate și ca să arate cel mai bine în expedițiile pentru cumpărături pe L4. I-a tatuat interiorul încheieturilor cu semnătura lui așa încît să știe toată lumea cine i-a făcut designul. I-a dat bani și a lăsat-o să-i etaleze semnătura, designul, în fiecare stațiune la modă din sistemul Pămîntului. Era o reclamă minunată.

Plin de respect, i-a lăsat omoșiașii în pace.

Auzise lumea spunînd că relația lor era inconsistentă. Ridicol. Era bazată pe lucrul pe care amîndoi îl proslăveau, îl adora pe deplin, corpul ei. Ce ar putea fi mai profund decît asta?

În plus, dacă se plictisea vreodată de ea, putea pur și simplu s-o transforme în altcineva. Ar fi fost destul de simplu.

- Văd că ți-au ieșit cîțiva pistrii, zise el.

Trece o pauză de jumătate de secundă, datorată încetinelii legăturii prin satelit, iar apoi Sarai devine nesigură.

- Crezi că ar trebui să nu mai stau la soare?

- Cred că arată atrăgător.

Sarai se înveselește, cel puțin după intervalul de o jumătate de secundă. Îi apare o strălucire în implanturile Optrim TM cenușii.

- Dar eu n-aș exagera, o avertizează Talbot.

Promite să fie atentă cu soarele. Îi trimite un sărut prin legătura din interfață.

- Te iubesc, spune ea.

- Și eu te iubesc.

Imaginea se șterge din mintea lui Talbot. Imaginea lui Babette este deja acolo pentru a o înlocui.

Domnul Alexandru este agentul lui Babette în relațiile cu dr. Talbot. Părul și sprîncelele îi sînt nefiresc de negre și poartă o mustață subțire cît un creion și un monoclu fumuriu. Ochiul vizibil este un Optikon Șapte, culoarea Căprui Sentimental™.

Alexandru este bronzat și părul său scurt este despărțit la un milimetru de linia centrală. Are poate șizeci de ani, dar nu arată mai bătrîn de douăzeci și cinci. Chirurgia lui cosmetică e foarte bună, iar dacă Alexandru n-ar fi preferat un stil în mod deliberat artificial, cu arcade și pomeți proeminenți, retușul ar fi fost indetectabil.

Șalupa se cutremură sub un talaz venit dinspre fisura din vulcanul insulei Monserrat. Din cauza posibilităților deschise celor ce trag cu urechea, Alexandru preferă să nu folosească interfața pentru înțîlnirile sale cu dr. Talbot și în loc de asta îl vizitează pe Talbot pe iaht.

- În privința triumphiului femural și a pubisului, spune Alexandru. Lui Babette i-ar plăcea să vadă proiectele acestora cît mai curînd posibil.

- Natural. N-am făcut decît niște tatonări în această direcție, dar cred că sînt pregătit să-mi discut ideile.

- Firește. Aveți o simulare pregătită?

Talbot zîmbește.

- Dorîți să intrăm în interfață?

Cu degetele sale lungi, artistice, de chirurg, Talbot își introduce jack-urile pentru interfață în muștele craniene. Contacte de ceramică și aur se cuplează cu precizie. Închide ochii, trimite impulsuri

codificate computerului de la bord, iar pubisul lui Babette înflorește dinaintea cortexului său vizual, montat pe un fundal contrastant de gri-cărbune, neutru.

- Este vorba despre două puncte, spune Talbot. Mai întâi, triunghiul femural, anume cele două cute adânci de la încheietura șoldului cu coapsa, prima între sartorius și adductor longus, a doua între sartorius și tensor fascia lata.

- Exact.

Vocea torcîndă a lui Alexandru ajunge la Talbot atît traversînd scurta distanță dintre ei cît și prin interfață, creînd un efect stereo care-i distrage atenția.

- Deși umbra plăcută cauzată de jocul în ansamblu al mușchilor de pe coapsa interioară poate fi accentuată doar prin dezvoltarea mușchilor înșiși, Babette a indicat că dorește ca sartorius să fie făcut mai prominent pentru a accentua cutele de pe fiecare parte. Acest lucru poate fi realizat disecînd mușchii longitudinal și atașînd un implant Plianon femurului.

Talbot declanșează simularea pe computer, arătînd diferite stadii ale operației; mușchii sînt ridicați grijuliu în afară cu cîrlige îmbrăcate în teflon, implantul se cuibărește în noul lui lăcaș.

- Plianon este mult mai neted decît osul și mușchiul va aluneca peste el într-un mod natural. Rezultatul...

Derulînd simularea pînă la sfîrșit.

... ar trebui să fie un sartorius provocator în etalarea sa de suplețe și umbră, dar fără înfățișarea caracteristică a unui artefact.

Simularea lui Babette începe să efetueze genoflexiuni lente. Umbre se joacă pe pielea care flexează, pe mușchii de panteră. Punctul de vedere rămîne la nivelul pubisului.

- Foarte bine, doctore.

Chiar și prin interfață Talbot percepe interesul intens al lui Alexandru.

- Pot avea o copie a acestei înregistrări?

- Bineînțeles.

- Inclusiv cu comentariul dumneavoastră?

- Îl înregistrez.

- Foarte bine. Acum - a doua problemă pe care ați menționat-o?

- A. Linia pubisului lui Babette.

Simularea lui Babette își întrerupe mișcarea și se fixează în poziția pe vine, cu genunchii depărtați, tălpile lipite de podea. Talbot materializează o imagine a propriei sale mîini, cu arătătorul întins, ca un auxiliar vizual.

- Observați seria de rotunjimi expuse în schiță, trei pe fiecare parte a liniei centrale. Cea mai lungă și mai plată este gracilis, care este mușchiul superficial de pe partea inferioară a coapsei. Dat fiind că se întinde de la capătul tibiei pînă la jumătatea anterioară a arcului pubian - cu alte cuvinte de sub genunchi pînă la aria pubiană propriu-zisă - are cea mai bună definiție în această poziție stînd pe vine.

Propria mîină a lui Talbot, mîina sa adevărată, se mișcă în tandem cu simularea ei în timp ce aceasta din urmă alunecă de-a lungul părții inferioare a coapsei simulate. Contactul tactil iluzoriu și căldura, artefacte ale simulării, se preling de-a lungul buricelor degetelor sale. Constatase că programarea tactilă era insuficientă și programase el însuși această porțiune.

- Eu personal, am senzația că nu este nevoie de amplificarea artificială a acestei trăsături, spune el. Ea însăși este foarte prominentă.

- Am să fac o notă în privință asta.

- Cea de-a doua rotunjime - mîina simulată descriind un arc - este în spatele primei, și constă în principal din

rotunjimile inferioare adipoase ale feselor, așa cum apar văzute din față. Dat fiind că intenționăm să ridicăm fesele într-o altă operație, rotunjimea se va diminua.

Simularea evoluează întocmai.

- Dacă Babette are senzația că partea inferioară a rotunjimii naturale este atractivă, putem adăuga pernițe subcutanate pentru a o accentua. Operația este foarte simplă și poate fi făcută în același timp cu ridicarea feselor.

- Înțeleg.

- Aveți vreo idee despre dorințele lui Babette în această privință?

- Bănuiala mea este că va dori să păstreze acea rotunjime sau ceva asemănător cu ea.

- Atunci voi face pregătiri și voi trece în revistă simulări despre o gamă de pernițe subcutanate.

- Mulțumesc. Le voi lua la următoarea mea vizită.

- A treia rotunjime - mîina formînd un căuș delicat dedesubtul pubisului - este protuberanța labiei mari.

- Nu e suficientă, spune Alexandru. Babette nu este bine dotată sub acest aspect.

Talbot îi simte încruntarea.

- Eu credeam mai degrabă că pubisul nu este suficient de

CE-ȘI FACE OKUL CU

MÎINA LUI

DUPĂ O POVEȘTIRE DE:
ISAAC ASIHOV
 DESENE DE:
LUCIAN DĂNILĂ

Panel 1: "HARON! UNIC ȘI IHENS!"

Panel 2: "LAȘĂ, LAȘĂ SALAMALECURILE ȘI SPUNE-MI CE E NOU..."

Panel 3: "AH, SLĂVITULE, O ALTĂ AGLOMERARE DE FAPTURI A AJUNS LA MĂTURITATE."

Panel 4: "IA TE UITA! APROXIMATIV ÎN FIECARE CICLU PRIMIM CITE UN NOU MEMBRU NE ÎNMULȚIM TÎNERE, NE ÎNMULȚIM ȘI, CINE SÎNT CEI NOI?"

Panel 5: "TERRA... CREATURILE ACESTEIA DEȚIN UN ADEVĂRAT RECORD, NU ȘTIU ALTĂCARE SA FI TRECUT ATÎT DE REZIDE LA STADIUL DE MĂTURITATEȘPER SA NU NE VIREO ERORERE."

Panel 6: "SE POATE, LULI-LATE ?!"

Panel 7: "PĂMÎNTELE, FIINȚELE DE PE TERRA!"

Panel 8: "AU DESCO- PERIT ENERGIA TERNOLUC..."

Panel 9: "DESÎGUR, PREAMĂR-TE!"

proeminent.

- În momentul de față Babette are pernițe subcutanate în labii.
- Problema cu un implant în labium majus este că e cam artificial la pipăit. Într-o situație intimă poate fi... surprinzător de neplăcut.

Talbot rezistă impulsului de a-și mișca degetele pe sub pubisul lui Babette.

- Babette n-a menționat asta, murmură Alexandru.
- Poate că a avut noroc în alegerea partenerilor, zice Talbot.

Oricum, putem evita problema cu desăvârșire fixând implanturi Plianon pe proeminențele ischiene - protuberanțele osoase din partea de jos a pelvisului.

Structura scheletului lui Babette strălucește scurt, fluorescent, sub piele pentru a ilustra afirmația. Mici săgeți lucind intermitent indică zona în cheștiune.

- Aceasta ar trebui să împingă labia în jos - simularea ilustrând-o și să creeze o rotunjime mai provocatoare. Mărimea pernițelor și gradul proiecției sînt bineînțeles la alegerea lui Babette.

- Mulțumesc, doctore.

Vocea lui Alexandru este aspră. Talbot, cu ochii închiși pentru a intra pe de-a-ntregul în interfață, își simte iahitul mișcându-se nesigur, prins între curent și vîntul care năvălește dinspre vulcanul insulei

Montserrat.

- Încă ceva, înainte să ieșiți din interfață.
- Da?
- În privința implanturilor mamare...
- Credeam că au fost deja hotărâte.
- Chiar așa. Dar în cursul unei recente repetiții a operației am observat ceva. Dacă îmi permiteți...?

Alexandru este nerăbdător.

- Foarte bine.

Simularea trece la înregistrări comparative ale sînilor lui Babette, vederea laterală. Una este rezultatul ultimei operații simulate a lui Talbot, cealaltă al unei tentative mai vechi. După cum vedeți, explică Talbot, cuta submamară este eliminată în ambele cazuri. Dar cea de-a doua perniță este ceva mai plină de-a lungul părții inferioare - vedeți?

Mîna lui trasează curba.

- Găsesc această rotunjime mai plăcută întrucîtva, deși bineînțeles este o cheștiune de gusturi. Cred că Babette putea să vrea să se uite la această imagine înainte de a se hotărî într-un fel sau altul.

- Da-a.

Intrigat.

- Înțeleg ce vreți să spuneți. Alexandru devine iar grăbit.
- Am să-i arăt imaginea asta lui Babette. Decizia finală, bineînțeles, va fi a ei.

- Bineînțeles.

- Doriți să ieșim din interfață?

Talbot iese, deschide ochii, se întoarce spre Alexandru. Gura îi este uscată și Talbot își dă seama că palma mîinii care a ghidat simularea este umedă. Își freacă mîinile, apoi scoate un cub de date cu cristale lichide din computerul de bord, îl ia în degetele sale lungi și-l înmînează lui Alexandru.

- Poftiți analiza mea. Aș putea să vă ofer ceva de băut? Cafea? Ceai?

Alexandru servește un gin și tonic. Talbot își toarnă apă minerală fără gaz. Alexandru își ajustează monocul, se încruntă la Talbot.

- Vreo problemă cu securitatea? Întreabă el. Vreo urmă de indivizi care adulmecă împrejur?

- Nici una. Securitatea mea personală de aici este cea mai bună din cîte se pot găsi și dat fiind că am contacte mondene cu primul ministru pot face oricînd apel la forțele de stat. E conștientă de cît de multe beneficii îi aduce clinica, zîmbește Talbot, insulei sale asediate. Cum apa care se ridică îi reduce spațiul vital, se bucură de orice sursă de venituri.

- Cînd corpul lui Babette va fi adus aici, spune Alexandru, vor fi probleme. V-o garantez. Unii oameni ar face orice pentru a achiziționa o simulare a corpului, cu sau fără modificări. Unii ar putea încerca să ia chiar corpul.

Șalupa își smucește baliza de amarare. Talbot soarbe, zîmbește.

- Clinica mea deservește aproape exclusiv celebrități. Niciodată n-a fost vreo scurgere. Niciodată.

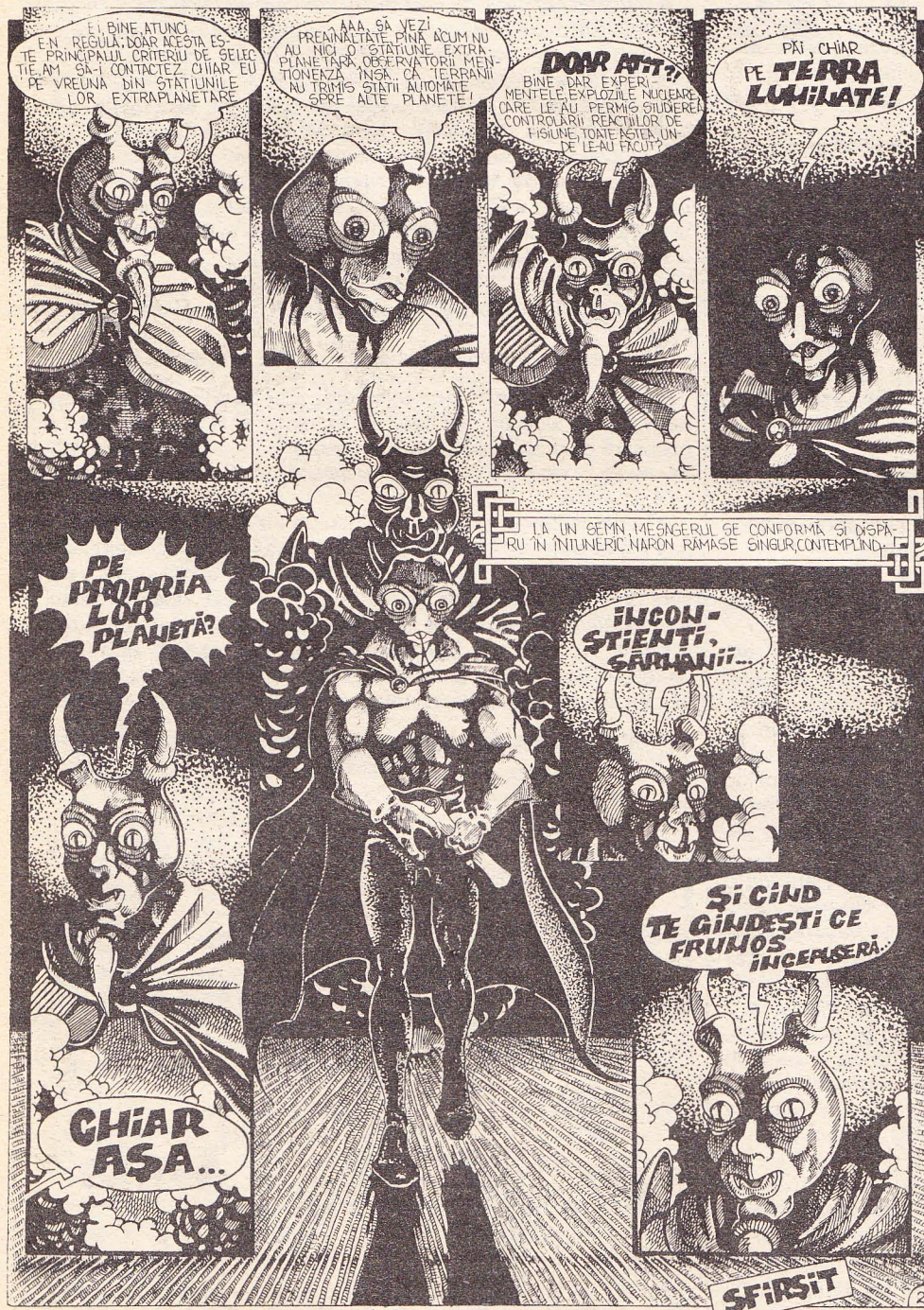
- Cu tot respectul, doctore. Babette e altceva. Dacă gazetele de scandal măcar își fac o idee că trupul ei este aici...

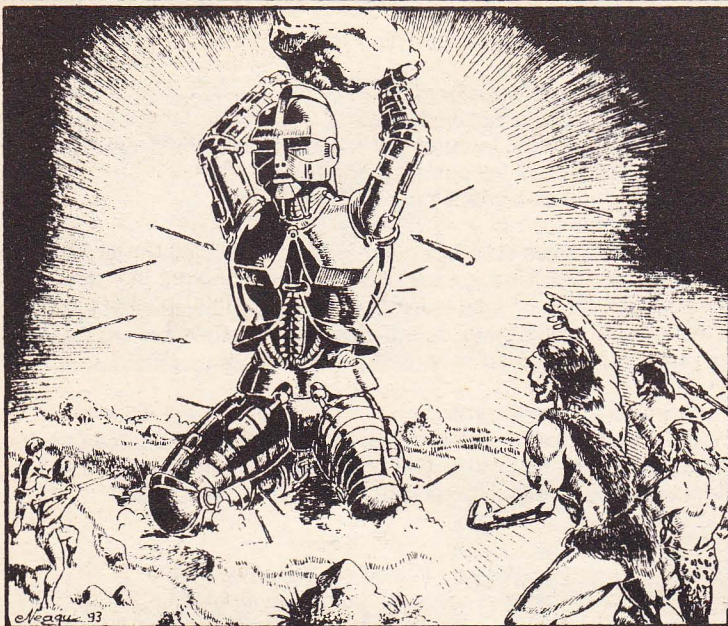
- Am instalat securitate suplimentară. Și propriile mele precauții au fost amplasate de cîva timp.

Privirea ce trece prin monoculul lui Alexandru este tăioasă.

- Nu doresc decît să subliniez că vor trebui suportate presiuni neobișnuite.

Talbot întinde paharul cu apă minerală. În ciuda mișcării șalupei, în

ciuda extensiei brațului său, pe suprafața apei nu e nici măcar o undă.
- Sînt obișnuit cu presiunea, zice doctorul. De fapt prosper de pe urma ei.

În Talbot cîntă triumful pe cînd privește în jos la noua simulare a corpului lui Babette. Alexandru i l-a adus în acea după-amiază, împreună cu vestea că Babette fusese de acord cu sugestia lui privind rotunjimea inferioară a sîinului ei.

Simulările cu care a lucrat Talbot pînă acum nu sînt cele curente. Sînt de un tip mai vechi, mai grosolan decît cel cu care este obișnuit - organele interne nu sînt ale lui Babette, ci sînt luate dintr-o simulare chirurgicală generală, apoi adaptate la dimensiuni și ambalate în imaginea lui Babette. Sînt vechi - vechi de treizeci de ani în unele cazuri - create înainte de prima operație estetică a lui Babette.

Dar această simulare este la zi, luată cu cea mai recentă tehnologie de scanare. Aceasta este Babette și doar Babette, pînă la nivelul subcelular.

Se întinde dinaintea lui pe masă, cu trupul tînr, fără cicatrici, cu față nepăsătoare, privirea goală, carnea neînsemnată de cuțit. Încă nu este superstarul care domină gazetele de scandal, ci doar un embrion complet dezvoltat, o coală albă pentru bisturiul lui Talbot.

Talbot va ajunge la formarea acestei imagini, acestei minuni, acestui idol adorat. Simte energia pulsîndu-i prin miini pe cînd privește în jos la corpul lui Babette.

Babette. Un nume, un corp... o industrie. Cea mai uluitoare figură mass media a ultimelor două generații. Socotită drept egala altor divinități legendare ca Harlow, West, Monroe, Bardot, Taylor...

Nimeni nu crezuse că mai era posibilă cultivarea unei imagini cu asemenea rezonanță universală. Omenirea se întinde de la Venețiile semisufundate ale Floridei pînă la centura de asteroizi, cuprinzînd gusturi și culturi ce se multiplică permanent - nici o figură, se argumenta, n-ar putea să domine preferințele unui public ocupînd un sistem.

Babette reușise. Începuse, pe la vreo cincisprezece ani, ca o actriță porno cu ochii migdalați și gropițe în obraji, din mahalalele Ste-Foy; trupul îi era deja delicios - au fost sugerate tratamente cu hormoni. Postura ei era calmă, cinică, pe deplin versată - provoca toare la cineva de vîrsta ei - și totuși părea, în ciuda calmului, să fie îmbibată cu pasiune nesăbuită. Prin contrast cu privirile indolente și dicția ezitantă a contemporanelor sale, Babette a ieșit în evidență. Evoluția ei ulterioară avea să demonstreze că abilitatea ei de a se imagina era deja complet formată. Pe măsură ce filmele în care era distribuită au evoluat de la porno mediocre la porno de mare buget - la comedie provocatoare, de la comedie la înregistrări muzicale video la dramă sofisticată, poza calmă a dispărut treptat și, pe măsură ce s-a maturizat, Babette a reușit să descopere în ea însăși un fel de inocență, o uimire cu ochi mari pe care nici chiar elementele sordide ale biografiei sale nu putuseră s-o nimicească (acestea erau materie primă pentru gazetele de scandal: tatăl ei era necunoscut, mama o alcoolică și victima unui asasin de serie; părinții

vitregi o vînduseră primului ei pește, pe două sute de bancnote din Quebec, lipsite de valoare).

Fuseseră scrise volume întregi despre puritatea pe care reușea s-o proiecteze această stranie Magdalenă. Inocența era cea care se dovedea mai trainică decît poza anterioară, versată, o inocență care într-un fel cuprindea, absorbea calitatea anterioară a experienței, fără să-și sacrifice propria naturalețe nevinovată. Babette știa cum stau lucrurile, vedea lumea așa cum era și totuși trăia cu un fel de speranță.

O dată cu rolurile, s-a maturizat și corpul lui Babette. Moda corpurilor se schimbă, de la delicioase la neuroastenice și invers. Trupul lui Babette era în maniera clasică a zeitelor care o precedaseră - poate că este o constantă, se gîndește Talbot, o caracteristică a firii umane, faptul că zeitele trebuie să aibă forme ample. Nimeni n-a acuzat-o vreodată pe Marilyn Monroe că ar fi slăbănoagă; nici n-a crezut vreodată cineva că asta i-a stîmjenit prea tare cariera.

Babette a fost una dintre primele care și-au etalat amplificările. Alții își făceau operații cosmetice și o recunoșteau cînd erau siliți s-o facă; Babette se lăuda cu asta - a ajutat la popularizarea termenului „design corporal” - și-și provoca publicul să ghicească ce anume făcuse. Admiratorii săi se supuseră: pomografia sa din tinerețe - Babette achiziționase de mult drepturile - se vindea cu milioanele, astfel încît să poată fi făcută o examinare atentă, cu măsurători, a fiecărei forme transformate. Modificările lui Babette tind să fie îndrăznețe: are obiceiul să-și împingă corpul pînă la limita dificultății, dar nu dincolo. O înfățișare excesiv de sculptată, excesiv de radicală ar fi prea supusă schimbărilor de modă: Babette vizează o universalitate amplă, provocatoare - și o dobîndește.

Babette a fost un gigastar timp de aproape patruzeci de ani. Fiecare mișcare a ei este înregistrată cu sîrguință asiduă și amploare istovitoare de mass media. A reușit să ajungă pe culmile la care ținea, o egală a legendelor trecutului.

Dar acum intenționează să le depășească.

Mae West și Jean Harlow, Liz Taylor și Brigitte Bardot... toate sînt moarte.

Babette, cu ajutorul lui Talbot, nu va muri niciodată.

Acum, că a sosit noua simulare, repetițiile lui Talbot încep cu adevărat. Aduce doi asistenți, Cummings și Baca - Torrijos. Este necesar doar adăugarea unui anestezie pentru completarea echipei, dar nu va fi necesară pînă cînd nu va sosi corpul fizic al lui Babette, în cele din urmă.

Talbot își alege asistenții bazîndu-se nu doar pe îndemînare ci și pe tăria nervilor. Unii oameni devin neliniștiți în preajma instrumentelor chirurgicale laser, iar remediul obișnuit este să-i acoperi pe toți cei din sala de operații, asistenți, doctor, și toate locurile unde pacientul nu trebuie tăiat cu prosoape ude, îmbibate, sau halate chirurgicale umede, în timp ce toți cei din cameră poartă ochelari de protecție. Toate astea pentru a împiedica apariția accidentelor în cazul în care laserul este îndreptat unde nu trebuie cînd e pus în funcțiune.

Talbot nu vrea să lucreze așa. Felul cum utilizează laserul de cauterizare este absolut precis, absolut corect și nu vrea să dea de înțeles altceva. Dacă asistenții lui nu sînt dornici să-i acorde încrederea - aceeași încredere pe care i-o acordă pacienții, subliniază el - atunci sînt poftiți să-și caute de lucru în altă parte.

Baca-Torrijos are acum patru ani de cînd e asistent. Cummings, totuși, este nouă; încă mai trebuie să se obișnuiască cu metodele lui. Chiar și acum, observă, chiar și în simulare cînd nu este alimentat cu energie, Cummings tresare puțin atunci cînd laserul se declanșează către țintă. Nervozitatea pare să sporească mai curînd decît să scadă odată cu fiecare repetiție.

Talbot face repetiții meticuloase cu echipa la fiecare operație. Reformarea sinilor, implanturi sublabiale, ridicarea feselor, înlocuirea ochilor cu implanturi Kikuyu™, reformarea pleoapelor și a configurației orbitei oculare pentru zerog, reducerea septului nazal, a maxilarului și înlocuirea cartilagiului alar, care se arcuiește ca o aripă deasupra fiecărei nări, cu un implant aparent natural, doar un pic mai dilatat.

Transformarea este ceva ce Babette însuși și-a dorit. Felul cum înțelege posibilitățile, tehnica chirurgicală, este uluitor.

Artefactul care rezultă este uimitor, chiar și în simulare. Babette cea din crisalidă devine, pas cu pas, o zeiță.

Și apoi Talbot descoperă că cineva a profanat sanctuarul.

Îi cere lui Cummings să vină la el în birou. Doi membri ai departamentului său de securitate, înarmați cu revolve, așteaptă afară.

O nelinește voltaică îi zvîcnește asistentei prin corp în timp ce intră pe ușă. Oamenii de la securitate o bagă în sperieți. Fața ei (implanturi la pomeți, maxilar remodelat, perniță în virful bărbiei) se întoarce atunci cînd o privește.

Nu-i de mirare că era nervoasă la repetiții. Plănuia asta.

Talbot își împreunează dinainte degetele lungi.

- Azi-dimineață a fost înregistrată o transmisie de durată pe computerul nostru principal. Cunoști transmisia la care mă refer?

Buzele lui Cummings (amplificate cu Colla Trine™, sînt strînse cu furie. Reușește să le desclăteze îndeajuns de mult ca să spună NU.

- Ah.

Ochii lui (Optrim, Albastru de Cer Strălucitor™) îi sfredelesc pe ai ei.

- Computerul are instrucțiuni permanente să-mi supună atenției orice transmisie îndelungată.

Talbot zîmbește subțire.

- M-am uitat la aceasta. Era o înregistrare completă a corpului lui Babette, împreună cu o consemnare integrală a tuturor repetițiilor noastre.

- Cineva... se bălăie ea. Cineva trebuie să fi...

- Cineva s-a strecurat în computerul principal modificîndu-și statutul din evidența sistemului de la o poziție limitată la cea de superutilizator. Eu și adevăratul nostru operator de sistem am fost surprinși să descoperim că lucrul acesta era măcar posibil - se presupune că eu sînt singurul superutilizator din sistem. Intrusa noastră și-a folosit înal-

tul nivel de acces pentru a copia în secret fiecare repetiție a noastră la operația lui Babette. Doar atunci cînd transmisia extraordinară de lungă a fost consemnată s-a declanșat o alarmă instalată suplimentar.

Se apleacă în față, o privește fix.

- Intrusa nu știa de alarmă, pentru că aceasta nu era o parte din program, era ceva pe care eu personal o instalasem în sistem. A dominat structura de comandă și a oprit transmisia. În schimb a înregistrat-o, ca probă.

Cummings îl privește cu ochi mari.

- Vezi tu, continuă Talbot, cînd am fondat această clinică, am știut că existau niște pericole. Oamenii care aveau să vrea înregistrări ale preferațiilor lor. Și... mi-am luat precauții. În mod înțelept, s-ar părea.

- De ce - lingîndu-și buzele - de ce vorbiți cu mine?

- Tu erai superutilizatorul.

Răspunsul ei vine mult prea repede.

- Ar fi putut să fie cineva care avea numărul meu din evidență și parolele.

- Și care de asemenea folosea terminalul din biroul tău? Și asta apare în înregistrare.

- Vreau un avocat.

Talbot pufnește cu dispreț.

- Dacă insiști. Dar dacă ai să-ți recitești contractul, ai să afli că prevede măsuri pentru această situație. Nu prea e loc de negocieri pentru un avocat.

Talbot deschide un sertar, scoate un duplicat al contractului : îl împinge peste birou.

- Știi, asta nu trebuie să ajungă la tribunal. Justiția locală este... e bine, primitivă e o expresie greșită, foarte înșelătoare. Aș zice că e doar lipsită de mijloace - n-au prea mulți bani ca să-i cocoloșească pe ticăloși. Iar Primul Ministru mi-e prietenă, ceea ce fără îndoială a influențat procesul.

Cummings își mușcă buza.

- Pot să servesc o țigară?

- Nu. Nu-ți permit.

Talbot își împreunează iar vîrfurile degetelor: e un gest care-i face totdeauna plăcere de cînd și-a prelungit oasele degetelor cu noile aliaje spațiale superușoare pentru a-și oferi degetele lungi, artistice, despre care toată lumea părea să creadă că-i sunt necesare unui chirurg.

- Iată ceea ce-ți ofer. Îmi spui cine te-a plătit, și dacă e pe insulă vom pune să fie deportat. Tu, predai banii care ți-au fost plătiți - asta e-n contractul tău, că veni vorba, și accepți ca domni de afară - arătînd către ușă - să te escorteze pe un avion care te va duce pe o altă insulă, una dintre Grenadinele mai mici care încă n-a ajuns sub apă, unde vei fi reținută neoficial pînă cînd operația lui Babette va fi terminată. În schimb, noi n-o să-ți luăm licența - nu vei putea să lucrezi pentru nici un grup major de designeri, dar fără îndoială că vei putea să găsești de lucru în vreo clinicuță patetică, undeva în vreun colț mizerabil de lume, pentru a-i ajuta pe criminalii puși sub urmărire să capete noi fețe și astfel să evite legea.

Ia o altă foaie de hîrtie din sertar și o împinge peste birou.

- Semnează aici.

Cummings citește cu grijă și semnează. Talbot ia hîrtia și o așază înapoi în birou, apoi ridică privirea spre ea.

- Cu cît ai fost plătită?

Cummings se gîndește un moment, apoi inspiră adînc.

- Optzeci și cinci de mii de acțiuni Tempel Pharmaceuticals. Trebuia să primesc alte optzeci și cinci de mii cînd predam datele.

Tempel Pharmaceuticals. Cip albastru pur, mai stabil decît oricare monedă terestră, poate cu excepția francului elvețian. Fabrica orbitală imponderabilă producea noi substanțe aproape săptămînal. Pentru Cummings stocul valora salariul pe zece ani, socotind cît o plătea Thalbot. Chirurgul îi zîmbește.

- Foarte bine. Asta se potrivește cu ceea ce au descoperit investigatorii mei în mapa ta. M-ar fi deranjat foarte tare dacă n-ai fi menționat tot acest stoc.

Cummings îl privește cu răceală.

- Cel care te-a angajat are evident o grămadă de bani de cheltuit. Cine e?

- Numele care mi-a fost spus este Godolphin. Nici un prenume. E un tip blond, vorbește cu un fel de accent. Nu chiar britanic, dar ceva asemănător.

- Și te-a contactat?

- În ziua mea liberă. Am ieșit cu motorul la o plimbare și m-am oprit la localul Candy Jack pe drumul de întoarcere. El...

Ridică din umeri.

- Am crezut că e turist. Apoi a început să vorbească de investiții, ca și când ar fi avut ceva deosebit pentru mine.

- Se pare că avea.

Cummings nu zice nimic.

- Presupun că ar trebui să intre în categoria mînjirii.

Dezgustul îi răsfrînge buza lui Talbot.

- A cerut anume programul lui Babette, sau pe-al oricui?

- O vroia pe Babette. Nu-l interesau ceilalți pacienți ai noștri.

Talbot se întinde după telefon.

- Le vei da asociaților mei o descriere amănunțită. Te rog să mergi cu domniile de afară, vreau să-i telefonez Primului Ministru.

Talbot intră în teatrul de operațiuni. Păraoia îi scaldă creierul, iar pe limbă simte amărăciunea metalică a trădării lui Cummings.

A închiriat forțe suplimentare de securitate. Alexandru a fost informat și e în zbor spre insulele Grenadines pentru a se ocupa de trădătoare.

Nimeni numit Godolphin, sau apropiindu-se de descrierea lui, nu a fost găsit pe insulă. Talbot se întreabă dacă nu este singurul care beneficiază de o relație specială cu șefa guvernului.

Și-a petrecut ultimele trei ore conectat în interfață, jucînd **Conspirație XVII**. Jocul - dacă este un joc și nu ceva cu un scop mai mare, chiar dacă ascuns - e o versiune a simulării politico-economice mondiale standard pusă la punct pentru a ajuta cadrele universitare și funcționarii guvernamentali să ia decizii. Designerii **Conspirației XVII** au luat programul inițial și au modificat cîteva dintre parametri - în vreme ce programul inițial presupune un univers neutru sub aspect moral, fundalul jocului este sinistru și răuvoitor. Conspirații și cabale gravitează în jurul unor centre de putere ascunse, ale căror acțiuni sînt vizibile doar la distanță, prin acțiunile la mîna a treia ale unor cozi de topor care știu ele însele prea puțin despre scopurile dindărătul ordinilor lor.

Talbot a trăit multe vieți în cadrul sinistru, obscur, al **Conspirației XVII**. De obicei moare, victima unui asasin necunoscut, la cîteva ore de la începerea jocului.

În ultima vreme, totuși, a început să se descurce mai bine. A descoperit în sine însuși un talent morbid de ingenios pentru supraviețuire, pentru asamblarea indiciilor și descoperirea sensului din ele. Știe, sau crede că știe, despre conspirația cu care s-a angajat în conflict a descins din ereticii paulicieni oprimați de bizantini, care își extinseseră ura inițială față de împăratul Vasile la o dorință de putere universală. Talbot crede că a dat de urma evenimentelor întortocheate prin care au cîștigat, apoi au pierdut puterea în Italia modernă și prin care au cucerit supremația în Țările de Jos, Regatul Unit și Mexic. Cu mare grijă se luase notă de președinții americani morți, iar hagiografia asasinărilor fusese adunată. Unele lucruri, totuși, sînt indecise. Oare mîna lor a fost văzută în distrugerea primului Habitat Lagrange Mitsubishi, sau aceea a Bandei Roșii din Shanghai? Sau cele două sînt una și aceeași? Și este nou - formatul Consiliu Orbital, organismul autodeterminant al tuturor sateliților artificiali ai Pămîntului și al locuitorilor lor, o parte a planului lor, sau cumva o piedică?

Nu atinge pisica. Unul din indiciile sale, oferit de un muribund într-un spital din Sudan. *Nemo me impune lacessit*, un graffito găsit pe un zid dărăpănat în Kiev-ul sfîșiat de război. Inscricția latină, a descoperit el, este motto-ul Ordinului Ciulinului. Bănuiește că investigațiile sale au să-l poarte curînd spre o structură scoțiană.

Talbot se întreabă cine este, exact, îndărătul **Conspirației XVII**?

Este doar un joc? Sau a construit cineva acest model mondial cu o intenție mai ocolită? Simulărilor politico-economice li

s-a dat o nuanță ideologică înainte. Pentru cine, se întreabă, ar fi avantajos ca mase mari de oameni să înceapă să se gîndească la mediul circumterestru ca la un set înlănțuit de conspirații orbitale?

În timp ce intră în sala de operații, mintea îi este alertă, cu marginile pătrunzătoare și ascuțite, ca și când ar fi fost polizată cu grijă. Godolphin, își zice, nu știe cu cine are de-a face.

Mirosurile familiare ale sălii de operații se degajă împrejurul lui. Privește masa, tăvile goale pentru instrumente, defibrilatorul așteptînd o urgență, bisturiul laser încolăcit deasupra.

Își pune masca opacă și se conectează la interfață, apelează simularea lui Babette. Trupul ei îi apare dinainte: modificat, sculptor, strălucind de viață, scînteind celebritate.

Imaginea nu reușește să-i producă obișnuitul efect liniștitor. Talbot își pune o pereche de mănuși și se apropie de masă. Respirația dulce a lui Babette, ulei de cuișoare, îi ajunge la nări. A adăugat el însuși acest mic amănunt la programare. Atinge pielea caldă, elastică. Prin mănuși se înalță căldura.

Asta încearcă Godolphin să obțină. Nu numai simulările politico-economice pot fi folosite pentru alte scopuri decît acela pentru care au fost concepute - și acestei lucrări i se poate perverti funcția.

Unii oameni o idolatrizează pe Babette. Unii o urăsc. Unii o idolatrizează și-o urăsc concomitent.

Unii pur și simplu vor s-o țină pe Babette în brațe. Cu simularea și cu implanturile ciber-sexuale potrivite ar putea avea raporturi complete. Unii, chirurgi sau designeri corporali, vor să facă îmbunătățiri.

Unii vor doar s-o taie bucățele.

Simularea va permite toate astea. Programarea de bază a fost făcută de doctori absolut serioși ca un ajutor pentru pregătirea chirurgilor, prea puțin conștienți că versiuni ale programului vor fi lansate pe piață sub nume ca **Seducție Anatomică**, **Țintă pentru disează sau Asasin în serie**. Designerii programului intenționaseră ca simularea să reflecte în mod realist utilizarea unei lame de bisturiu asupra corpului virtual, dar asta implica la fel de bine impactul unui cuțit de măcelărie sau a unei securi cu două

țaișuri.

Celebritățile, conform Tribunalului Mondial, au drepturi depline asupra fizionomiei lor - fiecare își posedă propria înfățișare, inclusiv viscerele. Puține sînt dornice să aprobe apariția imaginii lor într-o producție numită **Viol cu briciul**.

Piața neagră a simulărilor cu celebrități se întinde în întreaga lume. Multe din simulările oferite sînt doar simulări standard, cu fața și corpul vedetei adăugate, dar acestea par doar să fi stîrnit cererea pentru marfa veritabilă. Din moment ce chirurgia cosmetică - sau designul corporal complet - este o consecință aproape inevitabilă și adesea o condiție preliminară, a celebrității, există o tentativă permanentă de corupere a personalului din clinicile și spitalele din lumea întreagă. Acesta este în parte motivul pentru care Talbot a ales să-și instaleze clinica pe Montserrat, pentru a reduce la minim șansele de contact.

Optzeci și cinci de mii de acțiuni Tempel. Aceasta este oferta cea mai ridicată de care știe Talbot. Își coboară privirea spre corpul lui Babette, urmărește pulsul zvîcnindu-i în gîtlej, ridicarea și coborîrea sînilor - odată cu respirația. Ce lucru hidos voise Godolphin să-i facă acestei perfecțiuni?

Furia îi tună de-a lungul nervilor. Deodată nu mai vrea s-o privească pe Babette. Întoarce un buton în cap și acum se uită la Sari. Mîinile lui înmănușate alunecă peste corpul ei bronzat, mignon, parcurg suturile invizibile unde a eliminat două coaste inferioare pentru a-i face o talie mai îngustă.

Mînia îi înfășoară inima. A fost trădat.

Caută febril prin fișiere mentale, îl apelează pe acela pe care-l vrea. Acum mîinile lui sînt încheștate pe talia lui Cummings, iar ea îl privește cu ochi Optrim™ strălucitori. Zimbește și, în simulare, apelează direct în mîna un bisturiu curbat Nr.9.

- Cum ți-ar place să ți se facă ție?
întreabă el.

Bisturiile moderne conțin aparatură microelectronică pentru anihilarea sarcinilor electrostatice care țin celulele corpului laolaltă - detectează sarcina pozitivă sau negativă și le neutralizează, despicând țesutul fără vătămare. Bisturiul simulat din mîna lui Talbot este oțel chirurgical demodat.

Lama trasează o dîră de sînge mai jos de stern. Talbot apelează programul laser, iar centrul său olfactiv și gustativ se umple cu mirosul grăsimii arzînd. Sîngele îi țîșnește pe cărnașa tropicală albastru deschis în timp ce sfîșie și deschide peretele abdominal. Înteapă în joacă peritoneul cu bisturiul, apoi iar. Acesta produce un plesnet surprinzător cînd se perforază. Îl taie și-l îndepărtează, apoi bağă cealaltă mîna și sfîșie prapurul lucios, gras. Mirosuri abdominale încinse se ridică din organele dezvelite.

- Pariez că pot face niște îmbunătățiri, zice el.

E ușor să faci curățenie - Talbot doar spune simulării să plece și tot sîngele, toate organele și lichidele, întregul cadavru răscolit se volatilizează.

Își simte pulsul gonindu-i prin vene. Respirația pare să-i fie absolut normală. Întinde o mîină și e perfect neclintită.

Lucrurile sînt sub control.

Se hotărăște să petreacă noaptea pe iaht, unde se poate gîndi. Părăsește clinica și merge pe străzile nocturne către debarcaderul unde și-a parcat barca gonflabilă. Alizeele plutesc împrejurul său, purtînd aromele iuți ale insulei. Îi aude pe cîțiva localnici făcînd zarvă într-o crîsmă clandestină de pe o stradă dosnică.

- Sal'tare, doctore.

Paranoia asudată îl răsucesce pe Talbot la auzul vocii stranii.

Un bărbat alb, masiv, stă în picioare sub un palmier uscat. O mîină este în buzunarul jachetei din piele maronie de antilopă, iar cealaltă ține o servietă. Talbot își stăpînește o tresărire și-și îndreaptă spatele. Trăsăturile sale capătă un aspect rafinat-disprețuitor.

- Domnul Godolphin, presupun.

- Nu chiar. Așa i-am zis boarfei ăleia proaste de Cummings să-mi spună.

Godolphin înaintează. Îl domină cu înălțimea pe Talbot. Talbot nu e un om scund, dar simte că i se zbirlește părul de pe ceafă din cauza amenințării semețe.

- Trebui' să vorbim doctore.

Cummings crezuse că vocea nu este britanică, dar în privința asta, ca și în toate elelalte, greșise: era americană și nu mai auzise un accent de Northumberland.

Traducere de Florin PÎTEA
(va urma)

James E. Gunn

Imaginați-vă

(Imagine - 1972)

Imaginați-vă toată materia existentă strînsă

Laolaltă
În centrul Universului
Toți meteorii
Cometele
Sateliții
Planetele
Stelele
Nebuloasele
Puzderia de galaxii

Toate masate într-un singur atom primordial gigantic,

Un monobloc, mai masiv decît închipuirea,

De o densitate incredibilă...

Gîndiți-vă la pitice albe, gîndiți-vă la stele netronice,

Apoi înmulțiți cu infinitul...

Centrul Universului? Universul însuși.

Nici o lumină, nici o energie nu poate ieși, nu poate intra

Poate două universuri, unul în interiorul oului gigantic

Cu toate ale lui

Iar altul în afară cu tot nimicul...

Distincte, fără să se întrepătrundă...

Imaginați-vă!

Vă imaginați?

Toată materia strînsă laolaltă, Universul, un singur și incredibil monobloc

Clocotind cu forțe

Și potențiale inimaginabile

Timp de neumărați eoni sau timp de clipe

(Cine măsoară timpul într-un asemenea Univers?)

Și apoi...

Bang!

Explozie!

Mai mult decît explozie!

Fărîmînd monoblocul, atomul

Primordial,

Oul gigantic vărsînd foc și furie,

Creînd

Galaxiile

Nebuloasele

Sorii

Planetele

Sateliții

Cometele

Meteorii

Azvirîndu-i în toate direcțiile în

Spațiu

Creînd spațiul

Creînd Universul în expansiune

Creînd totul...

Imaginați-vă!

Nu vă puteți imagina?

Bine, atunci, imaginați-vă un Univers populat cu

Stele și

Galaxii, un Univers în veșnică expansiune,

Nelimitat,

Unde galaxiile se îndepărtează una de cealaltă,

Cele mai îndepărtate atît de rapid

Încît ating viteza luminii

Și dispar din Universul nostru

Iar noi din al lor...

Imaginați-vă materia fiind creată continuu,

Un atom de hidrogen aprinde

Ici și colo,

Ici

Și

Colo,

Poate un atom de hidrogen la un an

Într-un spațiu de mărimea astrodromului

Houston

Și din acești atomi,

Uniți laolaltă de forța universală a

Gravitației,

Se nasc sori noi,

Galaxii noi înlocuindu-le pe cele

dispărute dincolo de

Percepția noastră,

Universul în expansiune

Fără sfîrșit

Fără început...

Nu vă puteți imagina?

Ei bine, poate că totul este o fantezie...

